

Poz. 77

UCHWAŁA NR 271
RADY NAUKOWEJ DYSCYPLIN
NAUKI O POLITYCE I ADMINISTRACJI ORAZ NAUKI O BEZPIECZEŃSTWIE

z dnia 29 czerwca 2023 r.

**w sprawie przyjęcia raportu oceny poziomu badań w dyscyplinach
nauki o polityce i administracji oraz nauki o bezpieczeństwie
na Uniwersytecie Warszawskim**

Na podstawie § 49 pkt 9 Statutu Uniwersytetu Warszawskiego (Monitor UW z 2019 r. poz. 190), Rada Naukowa Dyscyplin Nauki o Polityce i Administracji oraz Nauki o Bezpieczeństwie, postanawia, co następuje:

§ 1

1. Przyjmuje się raport oceny poziomu badań w dyscyplinach nauki o polityce i administracji oraz nauki o bezpieczeństwie na Uniwersytecie Warszawskim, stanowiący załącznik do uchwały.

2. Rada Naukowa Dyscyplin Nauki o Polityce i Administracji oraz Nauki o Bezpieczeństwie zobowiązuje jej Przewodniczącego do przedstawienia do dnia 30 czerwca 2023 r. Rektorowi szczegółowego raportu oceny poziomu badań w dyscyplinach nauki o polityce i administracji oraz nauki o bezpieczeństwie na Uniwersytecie Warszawskim.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Naukowej Dyscyplin Nauki o Polityce i Administracji
oraz Nauki o Bezpieczeństwie: *M. Madej*

Warszawa, czerwiec 2023

Raport o stanie dyscyplin nauki o polityce i administracji oraz nauki o bezpieczeństwie na Uniwersytecie warszawskim w świetle wyników ewaluacji działalności naukowej za lata 2017-2021

A. Informacje wstępne - cel raportu i jego ograniczenia

Przedmiotem raportu jest okresowa ocena stanu dyscyplin naukowych, w szczególności wyników ewaluacji jakości działalności naukowej za lata 2017-2021 (pismo Prorektora UW ds. badań: BRN-61/04/2023 z dn. 20 kwietnia 2023 r.) oraz ocena poziomu badań w dyscyplinach na UW w odniesieniu do standardów międzynarodowych (uchwała Rady Naukowej Dyscyplin nr 223 z dn. 11 maja 2023 r.).

Ocenę stanu dyscyplin naukowych nauki o polityce i administracji oraz nauki o bezpieczeństwie oparto głównie o dwa rozłączne źródła danych: wyniki ewaluacji jakości działalności naukowej jednostek za lata 2017-2021 oraz dane z bazy Scopus za te same lata przetworzone za pośrednictwem narzędzia SciVal. Uzupełniająco wykorzystywano również dane pochodzące z publicznie dostępnych baz poświęconych sprawom polskiego szkolnictwa wyższego, m.in. portalu RADON (<https://radon.nauka.gov.pl/>), a także dane na temat działań publikacyjnych polskich ośrodków politologicznych uzyskane od MEiN przez jednego z członków zespołu redakcyjnego raportu przy okazji innych badań związanych z problematyką ewaluacji (przypadki odwołania do nich odnotowano w odpowiednich fragmentach raportu).

Należy mieć świadomość, że dane pochodzące z ewaluacji uzyskane na potrzeby przygotowania niniejszego raportu nie wskazują wszystkich publikacji osób zaliczanych do liczby N. Procesowi ewaluacji podlega dyscyplina w jednostce, a nie poszczególne osoby prowadzące działalność naukową. Rozporządzenie Ministra Edukacji i Nauki ws. ewaluacji jakości działalności naukowej [Dz.U. 2019 poz. 392] umożliwiało wykazanie przez jednostkę osiągnięć w dyscyplinie w liczbie nie większej niż 3-krotność liczby N, co oznaczało, że nie każda aktywność publikacyjna pracownika była uwzględniona w ewaluacji (a wręcz większość dorobku publikacyjnego dyscypliny została przez mechanizm optymalizacyjny systemu SEDN, wykorzystanego do przeprowadzenia ewaluacji, pominięta). Inne zasady ewaluacji także powodowały, że dane z niej nie muszą odzwierciedlać realnie aktywności publikacyjnej konkretnej osoby. Suma udziałów monografii, prac redagowanych oraz rozdziałów w pracach zbiorowych osoby nie mogła wypełniać więcej niż 2 z 4 slotów (przy założeniu zatrudnienia osoby na pełny wymiar czasu i ze wskazaniem przez nią tylko jednej dyscypliny). Należy także podkreślić, że optymalizacja wyniku dla całej dyscypliny wymagała czasami usunięcia z ankiety publikacji wysokopunktowanej, tak aby chociażby dopełnić wymogu wskazania w ankiecie ewaluacyjnej odpowiedniej liczby artykułów opublikowanych w latach 2017-2019. Niemniej wysoki wynik punktowy uzyskany na jednym slotie przez pracownika

(lub bardzo niski wynik punktowy na jednym słocie) może wskazywać orientacyjny charakter struktury publikacyjnej pracownika.

W odniesieniu do danych z bazy Scopus należy podkreślić, że przyporządkowuje ona widoczne w niej publikacje do konkretnych obszarów badań. Najbliższy ustalonej w Polsce dyscyplinie nauk o polityce i administracji jest obszar “Political Science and International Relations”. Oznacza to jednak, że w bazie Scopus w obszarze publikacji “Political Science and International Relations” widoczne będą także prace osób nie należących do liczby N w dyscyplinie “nauk o polityce i administracji”, a także chociażby psychologowie czy socjologowie z Uniwersytetu Warszawskiego publikujący artykuły, które zostały przypisane do bazy “Political Science and International Relations”.

Istotnym ograniczeniem bazy Scopus przy analizie polskiej dyscypliny “nauk o bezpieczeństwie” jest, że nie wyróżnia ona publikacji w obszarze “Security Studies”. Jednocześnie publikacje w obszarze “Political Science and International Relations” uwzględniają aktywność pracowników UW przypisanych do dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Niemniej nawet przy tych ograniczeniach dane z bazy Scopus mogą dawać obraz stanu dyscyplin uprawianych na Uniwersytecie Warszawskim na tle europejskim i globalnym, gdyż liczba publikacji w międzynarodowo uznanych czasopiśmie i wydawnictwach ilustruje w jakiejś mierze stopień umiędzynarodowienia dyscypliny.

Wykorzystanie natomiast ogólnodostępnych baz danych – np. RADON – wiązało się z koniecznością uwzględnienia faktu, iż przedstawiają one nierzadko obecny stan faktyczny (np. w kwestii zatrudnienia poszczególnych osób w danych jednostkach naukowych), nie zawsze odpowiadający stanowi z okresu ewaluacyjnego (2017-2021).

Należy również zauważyć, iż przedstawiony w raporcie stan dyscyplin, zwłaszcza w częściach opracowywanych na bazie danych zgromadzonych na potrzeby procesu ewaluacyjnego 2017-2021 (SEDN), odnoszą się do tychże dyscyplin w kształcie sprzed ukonstytuowania się na Uniwersytecie Warszawskim nowopowstałej dyscypliny stosunki międzynarodowe, w której udział (całościowy lub częściowy) zgłosiła część pracowników wcześniej działających w ramach nauk o polityce i administracji lub nauk o bezpieczeństwie.

B. Nauki o Polityce i Administracji

1. Dane ogólne na temat dyscypliny

Ewaluowanych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji były 34 jednostki w Polsce. Dyscyplina nauk o polityce i administracji na Uniwersytecie Warszawskim uzyskała kategorię B+. Jednostki krajowe ewaluowane w dyscyplinie nauk o polityce i administracji po uwzględnieniu odwołań uzyskały następujące kategorie (instytucje nie zostały ułożone wynikami punktowymi, a uzyskanymi kategoriami, w drugim zaś stopniu alfabetycznie):

Lp.	Uczelnia	kat. po odwołaniach
1	SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny	A+

2	Uniwersytet Śląski w Katowicach	A+
3	Uniwersytet Jagielloński w Krakowie	A
4	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	A
5	Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie	A
6	Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu	A
7	Uniwersytet Opolski	A
8	Uniwersytet Szczeciński	A
9	Uniwersytet Zielonogórski	A
10	Akademia Ekonomiczno-Humanistyczna w Warszawie	B+
11	Akademia Finansów i Biznesu Vistula	B+
12	Akademia Ignatianum w Krakowie	B+
13	Collegium Civitas w Warszawie	B+
14	Instytut Studiów Politycznych PAN	B+
15	Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II w Lublinie	B+
16	Kolegium Jagiellońskie – Toruńska Szkoła Wyższa	B+
17	Mazowiecka Uczelnia Publiczna w Płocku	B+
18	Politechnika Koszalińska	B+
19	Szkoła Główna Handlowa w Warszawie	B+
20	Uczelnia Łazarskiego w Warszawie	B+
21	Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie	B+
22	Uniwersytet Gdański	B+
23	Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu	B+
24	Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach	B+
25	Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie	B+
26	Uniwersytet Łódzki	B+
27	Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie	B+
28	Uniwersytet Rzeszowski	B+
29	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie	B+
30	Uniwersytet Warszawski	B+

31	Uniwersytet Wrocławski	B+
32	Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach	B
33	Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania z siedzibą w Rzeszowie	B
34	Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie	C

Oprac. Ł. Zamecki na bazie danych MEiN

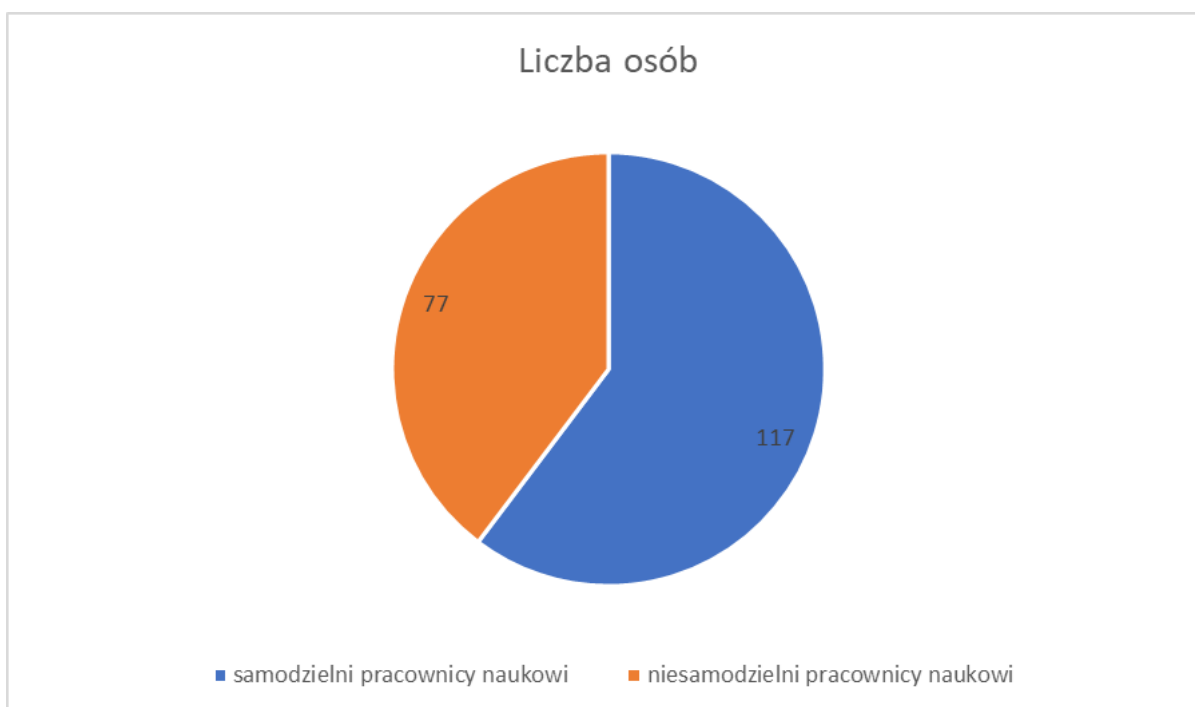
Liczba N w ramach ewaluacji 2017-2021: 152,12

Osoby uczestniczące zgłoszone do ewaluacji w dyscyplinie: 280 (z uwzględnieniem zgłoszonych do ewaluacji doktorantów)

Osoby uczestniczące w dyscyplinie w okresie od 2017 (za RADON, stan na 2023): 194 (bez doktorantów, wyłącznie aktywni pracownicy)

Struktura naukowa dyscypliny (z uwzględnieniem tytułów i stopni naukowych pracowników działających w ramach NoPiA)

Jeśli chodzi o strukturę dyscypliny z uwzględnieniem stopni i tytułów naukowych, to na 194 pracowników (na podstawie danych RADON), 117 osób (ok. 60%) posiada stopnie naukowe doktora habilitowanego i/lub ewentualnie wyższe tytuły naukowe. Z kolei 77 osób (ok. 40%) jest magistrami i/lub ewentualnie posiada stopień naukowy doktora.

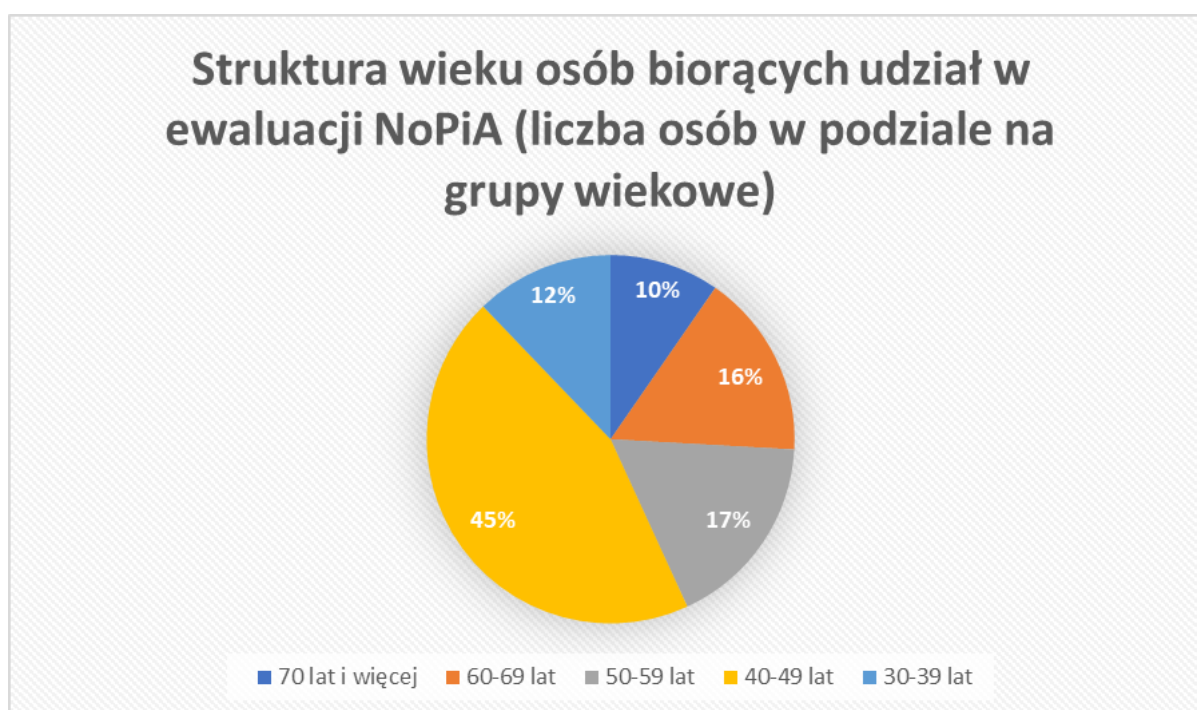

Oprac. Ł. Zamecki

Zauważalne jest wyzwanie w postaci małej liczby pracowników młodszych, na pierwszych etapach kariery naukowej. Taka sytuacja może negatywnie rzutować na możliwość budowy w ramach dyscypliny zespołów badawczych. Zarazem pozwala oczekiwać relatywnie wysokiego udziału w publikacjach w ramach dyscypliny prac wysokopunktowanych, w tym monografii, zważywszy na stosunkowo wysoki udział w dyscyplinie profesorów i doktorów habilitowanych.

Struktura wieku pracowników uwzględnionych w okresie ewaluacyjnym 2017-2021 (wiek obecny) wygląda następująco:

- 30-39 lat: 24
- 40-49 lat: 88
- 50-59 lat: 34
- 60-69 lat: 32
- powyżej 70 lat: 19

Oprac. Ł. Zamęcki

Struktura dyscypliny z uwagi na płeć (pracownicy uwzględnieni w okresie ewaluacyjnym 2017-2021, z pominięciem doktorantów i profesorów wizytujących) kształtuje się następująco:

- kobiety: 93

- mężczyzn: 141

Oprac. A. Gasztold

2. Aktywność publikacyjna (kryterium ewaluacyjne I)

Struktura dorobku publikacyjnego – ujęcie całościowe (dane SEDN)

Pozycje zgłoszone do ewaluacji: **2036**

- artykuły (w tym artykuły recenzyjne): **833**, w tym z lat 2019-2021: **497**

- monografie: **138**, w tym opublikowane w wydawnictwach poziomu II (300 pkt): **4**

- rozdziały: **935**, w tym rozdziały (w publikacjach wydanych w wydawnictwach poziomu II (75 pkt): **53**

- redakcje publikacji zbiorowych: **130**, w tym opublikowane w wydawnictwach poziomu II (150 pkt) : **3**

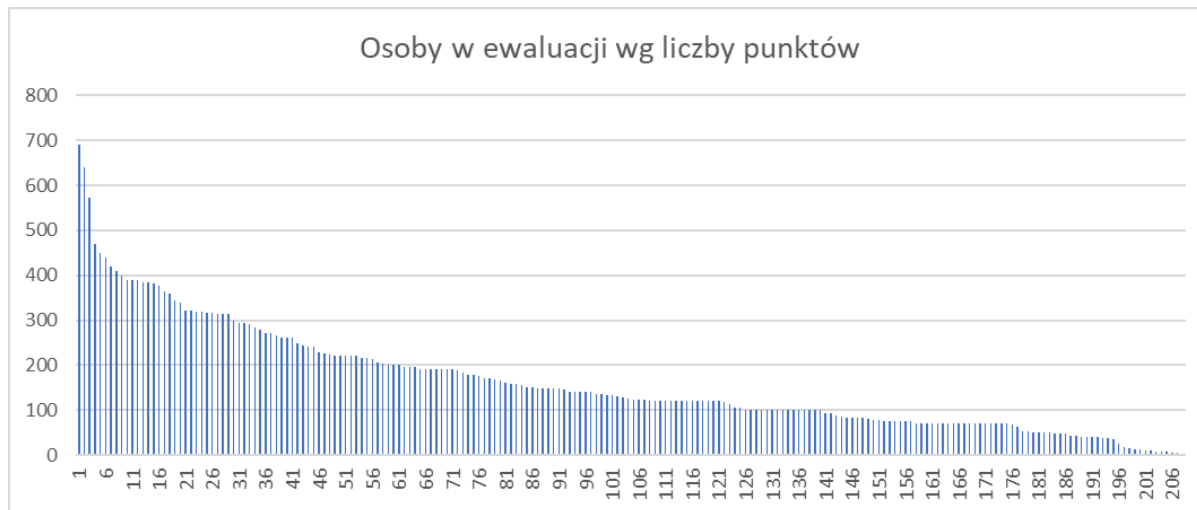
Liczba całkowita punktów uzyskanych w ewaluacji (po korekcie wyniku wskazanego przez mechanizm optymalizujący systemu SEDN): 33 252,781

Średni wynik na slot: 54,65¹

Uwzględniając wszystkie publikacje w NoPiA w okresie 2017-2021 (nie tylko te uwzględnione w mechanizmie optymalizującym systemu SEDN, ale też pozostałe przedstawione do ewaluacji), dominanta w latach 2017-2021 to 20 pkt. Oznaczałoby to, że najczęstszym typem publikacji w naukach o polityce i administracji na UW jest publikacja za 20 punktów (niemniej warto tu ponownie przypomnieć, iż dla części publikacji w okresie 2017-2021 - tzn. artykułów opublikowanych w latach 2017-2018 - stosowano inną punktację niż dla pozostałych prac, umożliwiającą uzyskanie od 1 do 50 punktów, w większości zaś przypadków nie więcej niż kilkunastu).

W procesie ewaluacji wybrano oczywiście najlepiej punktowane prace, dlatego średnia wartość uwzględnionej w procesie ewaluacji publikacji miała 64,7 pkt. Najczęstsza wartość punktowa publikacji w ewaluacji to 70 pkt (ponownie z zastrzeżeniem, iż w ankiecie ewaluacyjnej musiała być uwzględniona określona liczba artykułów za lata 2017-2018).

Biorąc pod uwagę jedynie publikacje uwzględnione w ewaluacji, osoba prowadząca badania naukowe przynosiła średnio 162,3 pkt (należy jednak pamiętać, iż znaczna część osób uczestniczących w dyscyplinie faktycznie nie mogła wypełnić 4 slotów publikacyjnych, co obniżało maksymalną liczbę punktów, które mogły one dyscyplinie przynieść). Dominanta (najczęstsza wartość punktowa wnoszona przez pracownika do ankiety ewaluacyjnej) to 70 pkt. Odchylenie średnie od przeciętnego wyniku punktowego osoby w dyscyplinie nauk o polityce i administracji to ok 93 pkt.

Oprac. Ł. Zamecki

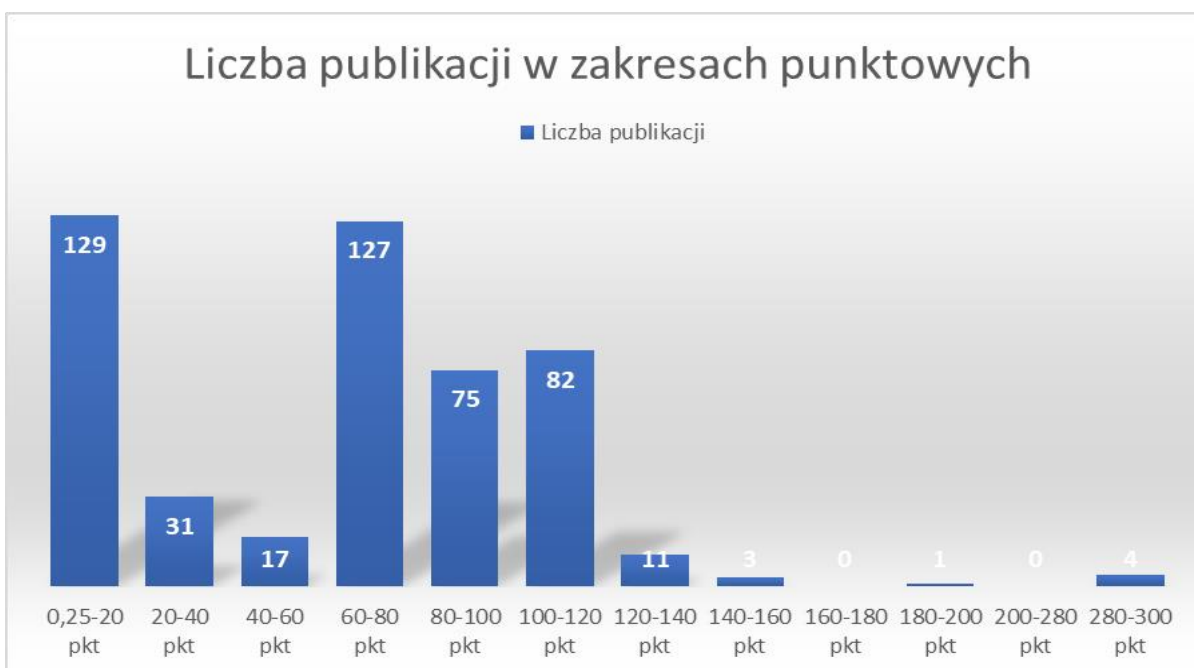
Obrazowo strukturę kontrybuowania punktów do ewaluacji przez poszczególne osoby ilustruje poniższy wykres, w którym dokonano podziału na 10 zakresów każdy po 71 punktów. Największa liczba osób (65) znalazła się w zakresie punktowym 71,25 – 142,25.

¹ Należy pamiętać, iż dla lat 2017-18 obowiązywała inna punktacja dla publikacji w czasopiśmie naukowych, co -z uwagi na wymóg zgłoszenia określonej puli publikacji z tego okresu, w tym artykułów naukowych - ogranicza użyteczność przywoływanego wskaźnika.

Oprac. Ł. Zamęcki na podst. danych SEDN

W ankiecie ewaluacyjnej znalazły się 4 publikacje po 300 punktów i 129 publikacji mieszczących się w zakresie od 0 do 20 punktów (trzeba jednak pamiętać, że w tej grupie lokuje się znaczna większość uwzględnionych w ewaluacji artykułów z lat 2017-2018 oraz punktacje wieloautorskie, których wartość w ewaluacji uwzględniono tylko częściowo, jako uzupełnienie slotu nie w pełni wypełnionego inną publikacją)

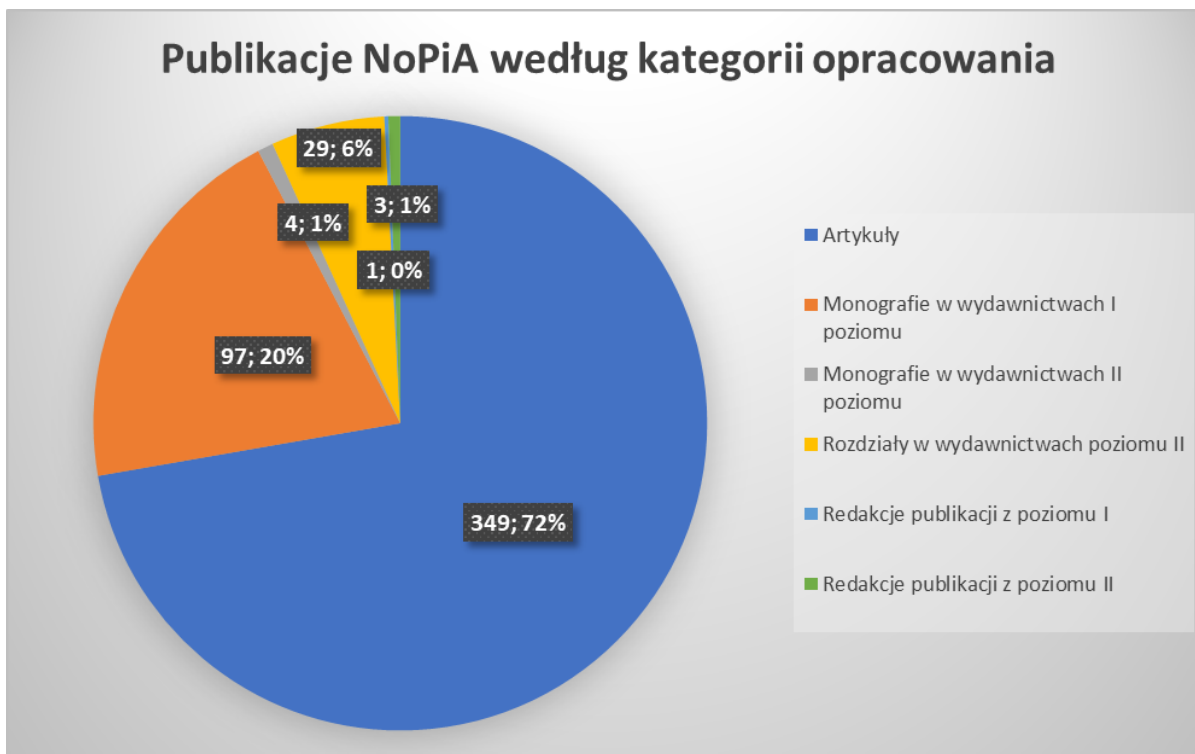

Oprac.: Ł. Zamęcki na podst. danych SEDN

Struktura dorobku publikacyjnego uwzględnionego w ewaluacji przedstawia się następująco:

- Publikacje przedłożone w ewaluacji łącznie: 483 (w tym 3 odrzucone z powodów formalnych)
 - artykuły: 349

- w tym artykuły z lat 2017-18 - 129
- monografie: 101, w tym opublikowane w wydawnictwach poziomu II - 4
- rozdziały: 29, w tym rozdziały w publikacjach wydanych w wydawnictwach poziomu II (75 pkt): 29
- redakcje: 4, w tym redakcje publikacji z poziomu II (150 pkt): 3.

Oprac. Ł. Zamęcki na podstawie danych SEDN

Najwyższa wartość jednostkowego udziału (tzw. slotu): 300 (4 monografie opublikowane w wydawnictwie z poziomu II)

Artykuły zakwalifikowane w ewaluacji – wartości punktowe:

200 pkt – 1, w tym w czasopiśmie zagranicznym – 1 (Public Administration Review - Wiley/Blackwell)

140 pkt – 11, w tym w czasopiśmie zagranicznym – 10, w czasopiśmie krajowym – 1

100 pkt – 74, w tym w czasopiśmie zagranicznym - 30, w czasopiśmie krajowym – 44

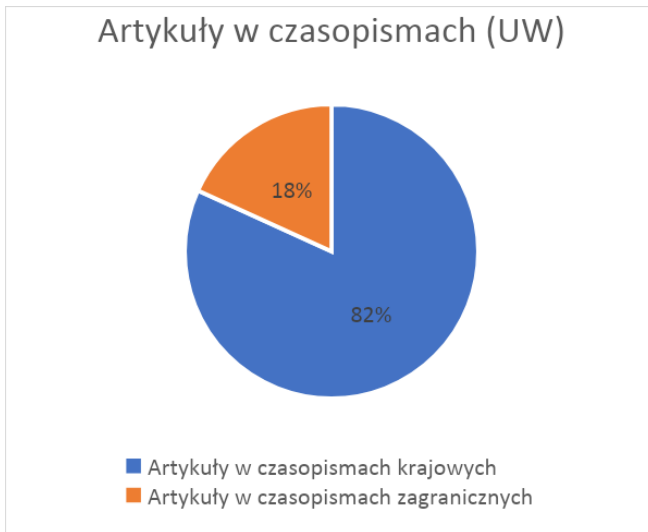
70 pkt - 111, w tym w czasopiśmie zagranicznym – 14, w czasopiśmie krajowym – 97

Poniżej 70 pkt: 150, w tym artykuły z lat 2017-2018 – 129; w tym w czasopismach zagranicznych 18 (16 – ang., 2 – hiszp.), 132 w czasopismach krajowych

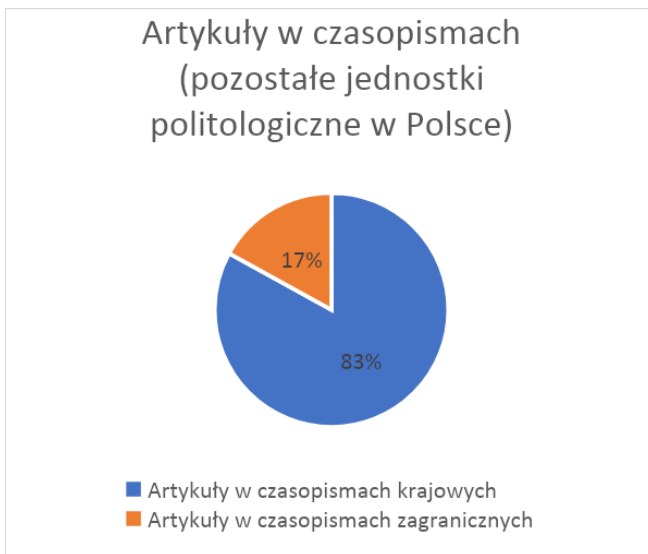
W przypadku rozdziałów w książce z poziomu II (75 pkt), 23 osoby opublikowały co najmniej jedną taką publikację. W tym około 46% stanowiły kobiety i około 54% - mężczyźni (dane SEDN oraz RADON). 74% stanowiły osoby posiadające stopnie naukowe doktora habilitowanego i/lub ewentualnie wyższe tytuły naukowe. Zaś 26% osób było magistrami i/lub ewentualnie posiadało stopień naukowy doktora.

Specyfika i jakość badań na tle krajowym

Struktura umiędzynarodowienia publikacji artykułów w dyscyplinie NoPiA na UW jest zbliżona do struktury innych jednostek w kraju.

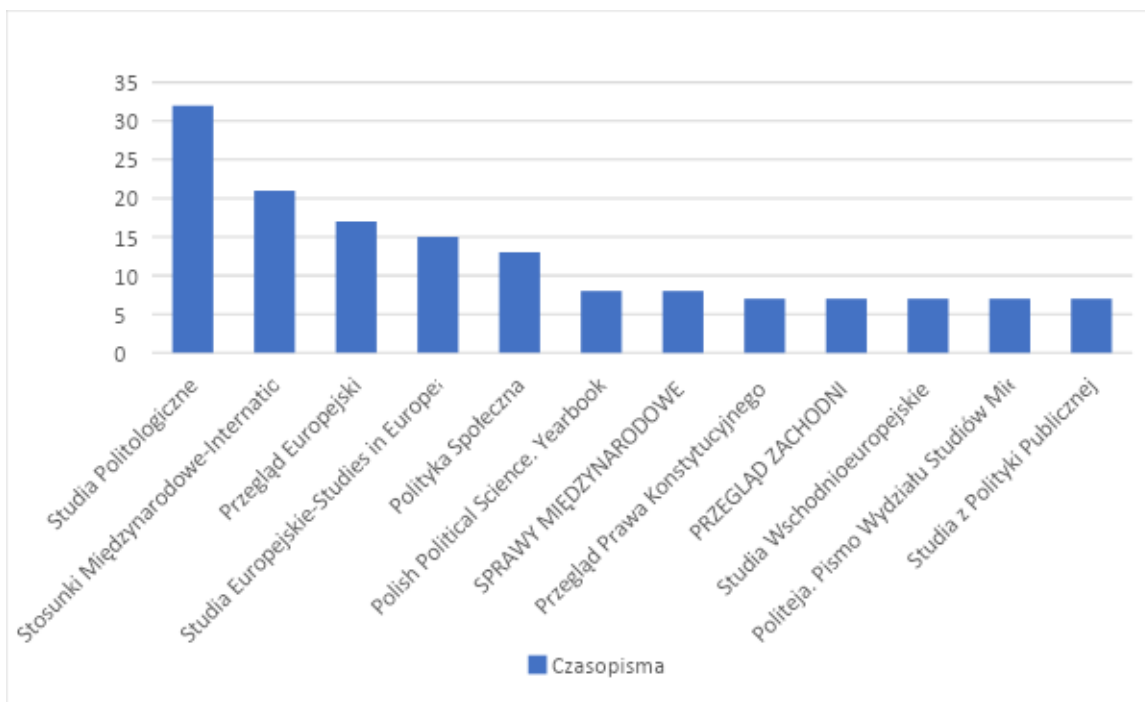

Oprac. Ł. Zamecki

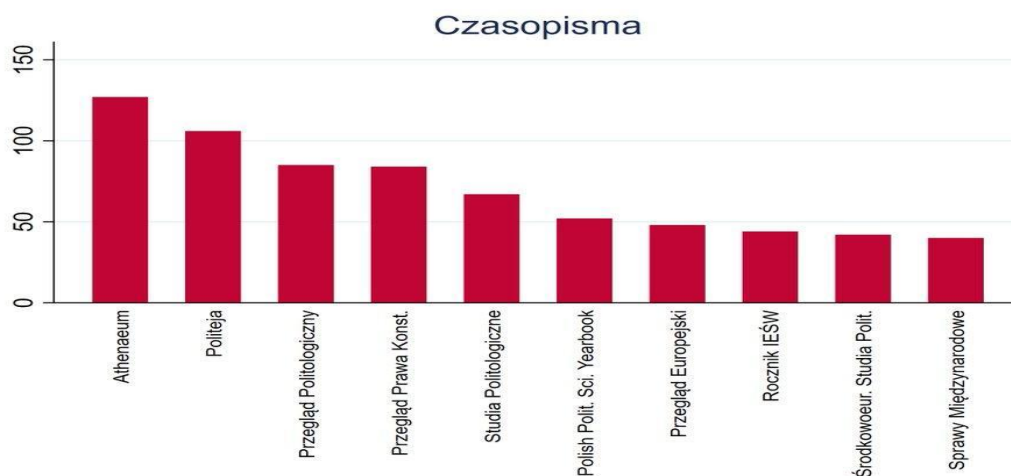
Oprac. Ł. Zamecki na podstawie danych uzyskanych z MEiN

Odmienne kształtuje się jednak lista głównych czasopism. Czasopisma, w których pracownicy UW reprezentujący dyscyplinę NoPiA publikowali najczęściej to:

Oprac: Ł. Zamecki

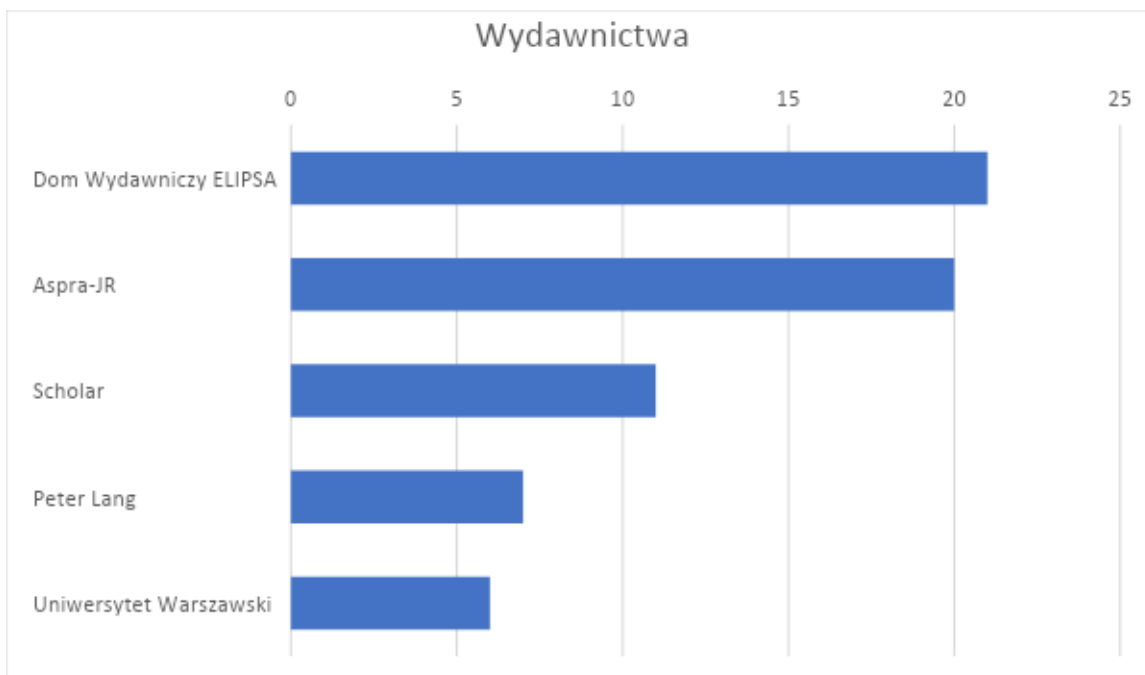
Tymczasem politolodzy innych ośrodków publikują głównie w:

Oprac: I. Sadowski (na podstawie danych MEiN uzyskanych przez Ł. Zameckiego)

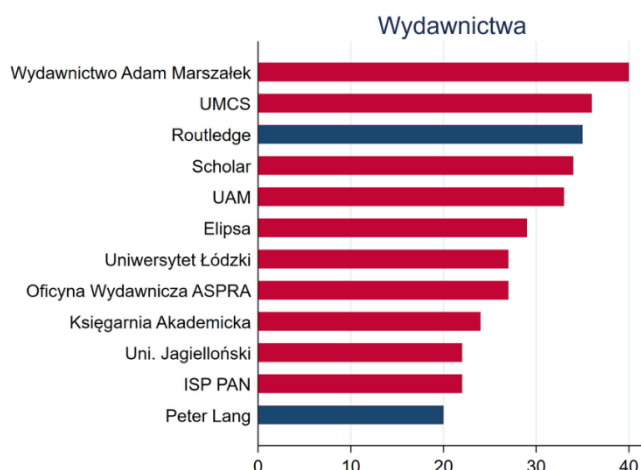
Powyżej przedstawione czasopisma były najistotniejsze z punktu widzenia zgłoszonych w ewaluacji przez jednostki artykułów naukowych. Warto zauważyć, że w pierwszej 6 czasopism są 4 posiadające 100 punktów wg listy MEiN.

Odmienne kształtuje się również lista głównych wydawców. Najpopularniejsi wydawcy politologów z UW to:

Oprac. Ł. Zamęcki

W kraju do najpopularniejszych wydawców należą:

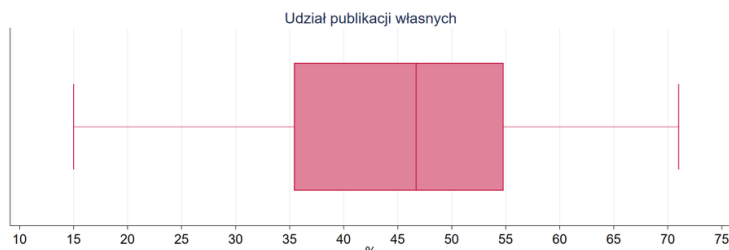

Oprac. I. Sadowski (na podstawie danych uzyskanych z MEiN przez Ł. Zamęckiego)

Spośród wydawców, którzy dominowali w ewaluacji znalazł się jeden wydawca z II poziomu (Routledge). Dwa wydawnictwa (zaznaczone kolorem niebieskim) są formalnie zagranicznymi wydawnictwami. Pozycja Peter Lang wśród wydawców na poziomie Polski jest także efektem prac publikowanych przez WNPiSM.

Kluczowym elementem sukcesu ewaluacyjnego wydaje się publikowanie w czasopiśmie co najmniej 100 punktowych. Posiadanie własnego czasopisma wysokopunktowanego (100 pkt i więcej) wpływało na wynik ewaluacji. Procentowy udział publikacji we „własnych” publikatorach, w wykazanych przez jednostki osiągnięciach publikacyjnych, jest w kraju wyższy niż na UW.

Udział publikacji własnych w skali kraju wyglądał następująco:

Oprac: I. Sadowski (na podstawie danych uzyskanych z MEiN przez Ł. Zamęckiego)

Na UW procent artykułów wskazanych do ewaluacji NoPiA w czasopismach „własnych” wynosił mniej niż w kraju (ok. 27%, gdy liczymy tylko te personalnie i instytucjonalnie związane z UW; na 349 artykułów 90 opublikowanych było w czasopismach powiązanych z UW).

Stopień umiędzynarodowienia aktywności publikacyjnej

Po odliczeniu z 349 artykułów uwzględnionych w ewaluacji UW w NoPiA artykułów o charakterze recenzji bądź wstępu pozostaje 346 artykułów. Z tej liczby 50 artykułów (czyli 18%) zostało opublikowanych w czasopismach zagranicznych, z czego pewna - ograniczona - część w periodykach, które posądza się o praktyki drapieżne. Problem przyporządkowania konkretnego tytułu do kategorii “predatory journals”² może być kwestionowana, dlatego w analizie posłużono się m.in. listą Beall’a³. Należy jednak podkreślić, iż analiza publikatorów artykułów naukowych politologów w skali całego kraju ukazuje, że zjawisko publikowania w czasopismach uważanych za drapieżne jest w Polsce widoczne.

Oprac: I. Sadowski (na podstawie danych uzyskanych z MEiN przez Ł. Zamęckiego)

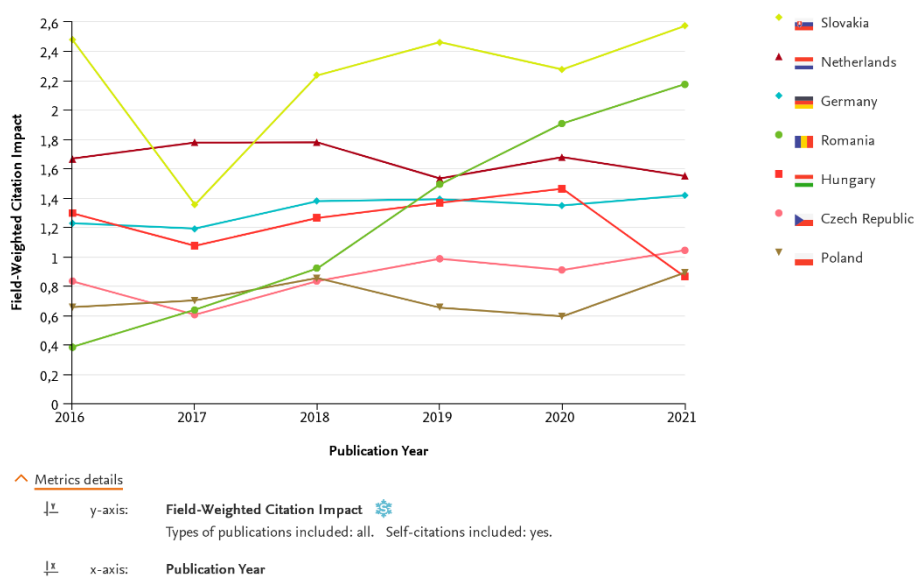
² Za czasopisma drapieżne uznaje się legalnie istniejące czasopisma, które stosują nieetyczny model biznesowy, polegający na pobieraniu opłaty za publikację (sama opłata za publikację nie musi oznaczać, że czasopismo jest publikatorem drapieżnym), ale nie gwarantujący rzetelnego procesu recenzji publikując niemal wszystkie nadesłane (i opłacone) artykuły. Publikowanie w czasopismach drapieżnych jest więc zgodne z prawem, ale negatywnie oceniane etycznie, jako ścieżka omijania rygorystycznych wymagań publikacyjnych. Przyporządkowanie konkretnych czasopism do kategorii drapieżnych jest przedmiotem debat środowiskowych.

³ Beall’s list of potential predatory journals and publishers <https://bealllist.weebly.com/> [dostęp: 21.05.2023 r.]. Patrz również - <https://predatoryreports.org/>.

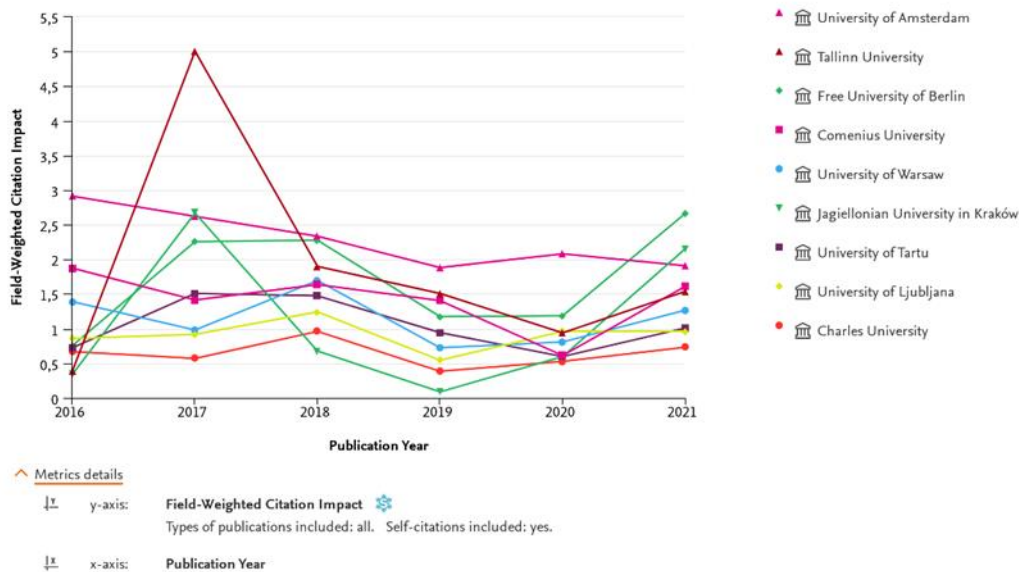
Spośród 194 pracowników UW znajdujących się w RADON jako badacze przypisani do dyscypliny nauk o polityce i administracji (stan na maj 2023 r.) w Scopus odnajdujemy publikacje w latach objętych ewaluacją 98 osób.

W celu porównania międzynarodowego UW z innymi jednostkami zastosowano wskaźnik „Field-Weighted Citation Impact” (znormalizowany wskaźnik cytowań). Wydaje się mieć on większą zasadność w tego typu analizach niż liczba cytowań czy publikacji, gdyż abstrahuje od liczby badaczy w danym kraju a zatem i liczby stworzonych przez nich publikacji. Wskaźnik FWCI określa stosunek uzyskanych cytowań publikacji do średniej światowej liczby cytowań otrzymanych przez wszystkie podobne publikacje zindeksowane w bazie Scopus (uwzględniana jest dziedzina, typ publikacji i rok publikacji). Wskaźnik wynoszący 1,00 oznacza, że publikacje były cytowane dokładnie tak, jak można by tego oczekiwać na podstawie globalnej średniej dla podobnych publikacji; wartość wynosząca więcej niż 1,00 oznacza, że publikacja była cytowana częściej niż można by oczekiwać na podstawie średniej światowej; wartość wskaźnika poniżej 1,00 oznacza, że publikacje były cytowane rzadziej niż prace w tym obszarze na świecie.

Polska politologia przy zastosowaniu ww. wskaźnika, wydaje się na tle innych państw regionu oraz Niemiec i Holandii (dodane do analizy w celach porównawczych), wypadać najslabiej.

Jednocześnie UW, przy zastosowaniu FWCI na tle kluczowych uczelni regionu oraz Wolnego Uniwersytetu w Berlinie i Uniwersytetu Amsterdamskiego wypada następująco:

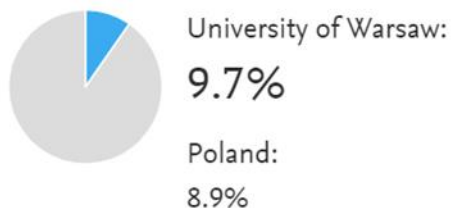
Co warto podkreślić, wg danych Scopus, warszawska politologia (przy zastrzeżeniu, że chodzi o publikacje uwzględniane przez bazę Scopus jako politologiczne, ale niekoniecznie przypisane do tejże dyscypliny w procesie ewaluacyjnym, z uwagi na fakt iż nie każdy badacz z UW podejmujący tematy politologiczne formalnie zadeklarował przynależność do nauk o polityce i administracji), wydaje się wypadać powyżej średniej. Świadczyć o tym może procent publikacji w 10% najlepszych czasopism w bazie Scopus.

Publications in Top Journal Percentiles ⓘ

+ Add to Reporting

Publications in top 10% journals

by CiteScore Percentile ▾

Źródło: SciVal

Także pod względem kolaboracji międzynarodowej politologia z UW wydaje się wypadać powyżej średniej krajowej.

International Collaboration ⓘ

+ Add to Reporting

Publications co-authored with Institutions in other countries/regions

Źródło: SciVal

Warto również zauważyć pewien związek między umiędzynarodowieniem publikacji a pracą w zespołach autorskich. W świetle danych uwzględnionych w ewaluacji liczba publikacji zespołowych (przygotowanych przez zespół autorski, międzynarodowy bądź krajowy/universytecki) wyniosła 47 (38,84%) na 121 (100%) publikacji zagranicznych. W ramach 47 opracowań 24 opracowania były efektem pracy zespołu międzynarodowego (19,83%) a 23 zespołu krajowego (19%). Pod względem liczby i rodzaju publikacji, na 47 opracowań złożyło się: 38 artykułów (w tym 24 w czasopismach za 100 pkt i więcej), 6 rozdziałów, 2 redakcje i 1 monografia.

3. Osiągnięcia finansowe (kryterium II)

Informacje ogólne o skali finansowania działań naukowych ze źródeł zewnętrznych i skuteczności pozyskiwania środków

W ramach ewaluacji 2017-2021 na wyniki finansowe ewaluowanych jednostek składały się trzy kategorie źródeł: przychody z usług badawczych, projekty naukowe oraz przychody z komercjalizacji wyników badań.

W wypadku nauk o polityce i administracji stwie łączna wartość punktów uzyskanych w ramach kryterium II wyniosła 1780,605 punktów, z czego zdecydowaną większość (ponad 90%) stanowiły środki w postaci grantów badawczych. Najbardziej wartościowy punktowo projekt badawczy przyniósł 455,1 pkt.

35 osób było kierownikami projektów, przy czym 1 osoba (kobieta) prowadziła 3 projekty, 7 osób – 2 projekty). Osoby te stanowiły **12,5%** ogółu uczestników dyscypliny.

31 osób realizowało projekty krajowe, co stanowiło **70,45%** ogółu projektów i dawało **36,7%** punktów za projekty. Struktura projektów ze względu na instytucje finansujące wyglądała następująco:

- NCN: 27 (Opus:18, Sonata: 4, Preludium: 2; Sonatina: 1 Sonata Bis: 1, Etiuda: 1, Preludium: 1, Miniatura: 1)

- Narodowy Program Rozwoju Humanistyki: 1

- Horyzont 2020: 1

- Fundacja K. Adenauera: 1

Najważniejsze w kontekście ewaluacji źródło finansowania: Horyzont 2020: **58,67%** ogółu punktów za granty.

Umiejscowienie aktywności badawczej w świetle danych ewaluacyjnych

Jeśli chodzi o wartość pozyskanych środków ze źródeł zagranicznych na projekty naukowe (wyrażoną w punktach, dane SEDN) to wynosiła ona 6 356, 295 punktów.

Realizowano **13** projektów w **zespołach międzynarodowych**. Stanowiło to **29,55%** ogółu projektów) i dawało **63,3%** punktów za projekty. Struktura projektów ze względu na instytucje finansujące wyglądała następująco:

- Horyzont 2020: **5** (we wszystkich projektach rola UW – uczestnik, sieci: 6 uczestników, 5 zagranicznych; 8 uczestników i 7 zagranicznych; 10 uczestników i 9 zagranicznych; 10 uczestników i 9 zagranicznych; 13 uczestników i 12 zagranicznych)

- NCN: **4**

- *Harmonia* – 2; UW w obu liderem, sieci złożone odpowiednio z 5 i 3 uczestników

- *Beethoven* – współpr. polsko-niemiecka (równoważni partnerzy),

- *Daina* – współpr.. polsko-litewska (równoważni partnerzy),

- NCBR: 4 uczestników, 1 zagraniczny, UW – uczestnik

- Norwegian Research Council: 8 uczestników, 7 zagranicznych, UW – uczestnik

- Carlsberg Foundation: 5 uczestników, 3 zagranicznych, UW - uczestnik

- inne środki europejskie: 4 uczestników, 3 zagranicznych, UW - uczestnik

4. Wpływ na środowisko zewnętrzne (kryterium III)

Liczba zgłoszonych opisów wpływu:

- wymagane: 3;
- zgłoszone: 4,
- pozytywnie ocenione przez ekspertów: 4

Wyniki punktowe zgłoszonych opisów: łącznie 318 punktów (opis 1 - 60, opis 2 - 78, opis 3 - 72, opis 4 - 108)

Analiza uzasadnień przyznanych w III kryterium punktów wskazuje pewne rozbieżności w ocenie przedłożonych wdrożeń przez ekspertów. W sytuacji bardzo dużej rozbieżności opinii między ekspertami (mogącej ostatecznie spowodować ocenę wpływu na 0 punktów) decydować musieli superrecenzenci. Sygnalizuje to, jak istotną rolę odgrywała indywidualna ocena złożonych wpływów przez eksperta.

Z uzasadnień przyznanych punktów wynika, że kluczowe znaczenie dla ekspertów miały dowody potwierdzające zaistnienie wpływu. Interdyscyplinarność określana była na podstawie różnorodności przedłożonych dowodów i ich związków z innymi dyscyplinami. Ważne znaczenie dla wysokiego wyniku punktowego odgrywa zasięg międzynarodowy wpływu, który jest też łatwiejszy do udowodnienia od mniej precyzyjnie definiowanej i trudniejszej do swoistego zmierzenia i skwantyfikowania wagi/znaczenia wpływu.

Warto też zaznaczyć, iż w ramach dyscypliny NoPiA dokonano zgłoszenia opisu dodatkowego. Zgłaszanie takich opisów wiązało się z dużym ryzykiem niekorzystnego oddziaływania na ogólny rezultat dyscypliny związku z faktem, iż w ramach oceny istotny był średni wynik w ramach trzeciego kryterium, a dodatkowy opis oznaczał konieczność podziału przy jej obliczaniu przez większy mianownik. Niemniej zarazem to właśnie opis dodatkowy, wybrany w tym kontekście z uwagi na swoją specyfikę pozwalającą powiązać go z konkretnymi publikacjami jako pozycjami wybitnymi w dyscyplinie, uzyskał najwyższą wartość punktową ze wszystkich przedstawionych opisów wpływu. Samo zgłoszenie dodatkowego opisu było o tyle uzasadnione, że przy dużej niepewności co do ostatecznych kryteriów i sposobów oceny wpływu na środowisko zewnętrzne trudno było ocenić, które z proponowanych przejawów tego wpływu zostaną wysoko ocenione, a nie wszystkie z rozważanych propozycji mogły spełnić kryteria stawiane opisom dodatkowym, musiały więc być zgłoszone - jeśli w ogóle - w puli opisów obowiązkowych.

C. Nauki o Bezpieczeństwie

1. Dane ogólne na temat dyscypliny

Wynik ewaluacyjny

kategoria uzyskana: **A+** (bezpośrednio, bez odwołania)

Oprócz nauk o bezpieczeństwie na Uniwersytecie warszawskim w całym kraju w ramach nauk o bezpieczeństwie ewaluowanych było 21 jednostek, z czego 5 uzyskało kategorię A+, 1 kategorię A, 11 kategorię B+, 3 kategorię B i 1 kategorię C:

- uczelnie z kategorią A +: **5** - UW, UJ, Szkoła Główna Służby Pożarniczej, Federacja Uczelni Wojskowych (AMW Gdynia + LAW Dęblin), Akademia Sztuki Wojennej

- uczelnie z kategorią A: **1** - Szkoła Główna Wymiaru Sprawiedliwości

- instytucje z kategorią B+: **11** - Uniwersytet Wrocławski, UPH Siedlce, UP im. KEN Kraków, UMK Toruń, Akademia WSB Dąbrowa Górń., Akademia Wojsk Lądowych im. T. Kościuszki Wrocław, Akademia Pomorska Słupsk, Politechnika Rzeszowska, WSP Szczytno, Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia, WAT im. J. Dąbrowskiego Warszawa

- instytucje z kategorią B: **3** - UJK Kielce, UHP im. Jana Długosza Częstochowa, Federacja Naukowa WSB – DSW (5 uczelni, 4 WSB i DSW Wrocław)

- instytucje z kategorią C: **1** – Akademia im. A. Frycza Modrzewskiego Kraków

Warto podkreślić, że dyscyplina NoB uzyskała wynik powyżej wartości referencyjnych we wszystkich trzech kryteriach oceny w ramach ewaluacji za lata 2017-2021..

Liczba N w ramach ewaluacji 2017-2021: 25,18

Dyscyplina NoB należy do najmniejszych dyscyplin poddawanych ewaluacji na Uniwersytecie Warszawskim w okresie 2017-2021. Zarazem taka liczebność dyscypliny jest zbliżona lub wyższa do odnotowywanych na innych uczelniach cywilnych w Polsce, zwłaszcza o statusie uniwersyteckim, niższa natomiast od osiąganą na uczelniach wojskowych (np. ASzWoj, która również uzyskała kategorię A+).

Osoby uczestniczące w dyscyplinie:

Osoby uczestniczące zgłoszone do ewaluacji w dyscyplinie: **56** (z uwzględnieniem zgłoszonych do ewaluacji doktorantów)

Osoby uczestniczące w dyscyplinie w okresie od 2017 (za RADON, stan na 06.2023): **45** (bez doktorantów, wyłącznie aktywni pracownicy)

Struktura dyscypliny:

struktura dyscypliny z uwzględnieniem stopni i tytułów naukowych wedle danych za okres ewaluacyjny 2017-2021

- profesorowie: 11 (25,6% pracowników stałych – tzn. bez doktorantów, profesorów wizytujących i pracowników niebędących nauczycielami akademickimi)
- doktorzy habilitowani: 16 (37,2%)
- doktorzy: 16 (37,2%)
- doktoranci: 10
- inni (profesorowie wizytujący i pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi): 3

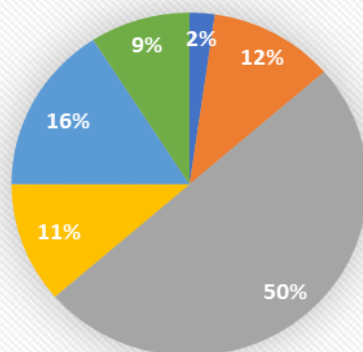

Oprac. A. Gasztold

struktura wiekowa dyscypliny (na podst. danych Radon; pracownicy uwzględnieni w okresie ewaluacyjnym 2017-2021, z pominięciem profesorów wizytujących - 2 osoby - wiek obecny):

- poniżej 30 lat: 1
- 30-39 lat: 5
- 40-49 lat: 22
- 50-59 lat: 5
- 60-69 lat: 7
- powyżej 70 lat: 4

Struktura wieku osób biorących udział w ewaluacji NoB (liczba osób w podziale na grupy wiekowe)

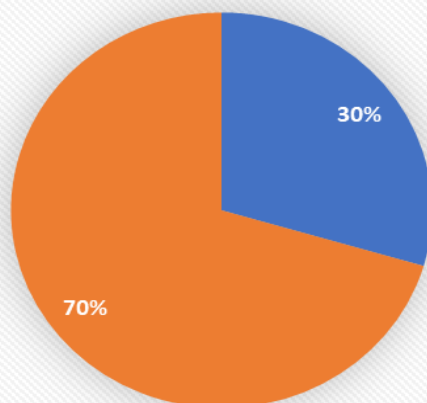
■ Poniżej 30 lat ■ 30-39 lat ■ 40-49 lat ■ 50-59 lat ■ 60-69 lat ■ Powyżej 70 lat

Oprac. A. Gasztold

struktura dyscypliny z uwagi na płeć (pracownicy uwzględnieni w okresie ewaluacyjnym 2017-2021, z pominięciem profesorów wizytujących – 2 osoby) kształtuje się następująco:

- kobiety: 13
- mężczyźni: 31

Udział w ewaluacji uwzględniający zróżnicowanie ze względu na płeć NoB

■ Kobiety ■ Mężczyźni

Oprac. A. Gasztold

W ramach dyscypliny tzw. samodzielni pracownicy naukowcy stanowią łącznie 62,78%, podczas gdy pracownicy niesamodzielni - doktorzy: 37,2%). Zarówno struktura wiekowa dyscypliny, jak i z uwzględnieniem stopni i tytułów naukowych świadczą o niedoreprezentowaniu w dyscyplinie

pracowników młodszych, na wczesnych etapach kariery naukowej. Najliczniejsza jest natomiast grupa pracowników w wieku 40-50 lat, w zdecydowanej większości będących już samodzielnymi pracownikami naukowymi (o stopniu doktora habilitowanego i często stanowisku profesora uczelni). Osoby w wieku poniżej 40 lat stanowią zaledwie 14% ogółu pracowników uwzględnionych w ewaluacji. Taka sytuacja może negatywnie rzutować na możliwość budowy w ramach dyscypliny zespołów badawczych (z uwagi na „deficyt” pracowników mogących stanowić grupę asystencką/wykonawczą w ramach takich zespołów). Zarazem pozwala oczekiwać relatywnie wysokiego udziału w publikacjach w ramach dyscypliny prac wysokopunktowanych, w tym monografii, zważywszy na stosunkowo wysoki udział w dyscyplinie profesorów i doktorów habilitowanych.

2. Aktywność publikacyjna (kryterium I)

2.1 Dane podstawowe

Struktura dorobku publikacyjnego – ujęcie całościowe

Łącznie pozycje zgłoszone do ewaluacji: **368**, w tym:

- artykuły (w tym artykuły recenzyjne): **144**, w tym z lat 2019-2021: **81**
- monografie: **29**, w tym opublikowanie w wydawnictwach poziomu II (300 pkt) - 0
- rozdziały: **171**, w tym rozdziały w publikacjach wydanych w wydawnictwach poziomu II (75 pkt): **15**
- redakcje publikacji zbiorowych: **23**, w tym opublikowane w wydawnictwach poziomu II (150 pkt): **1**
- materiały konferencyjne: **1**

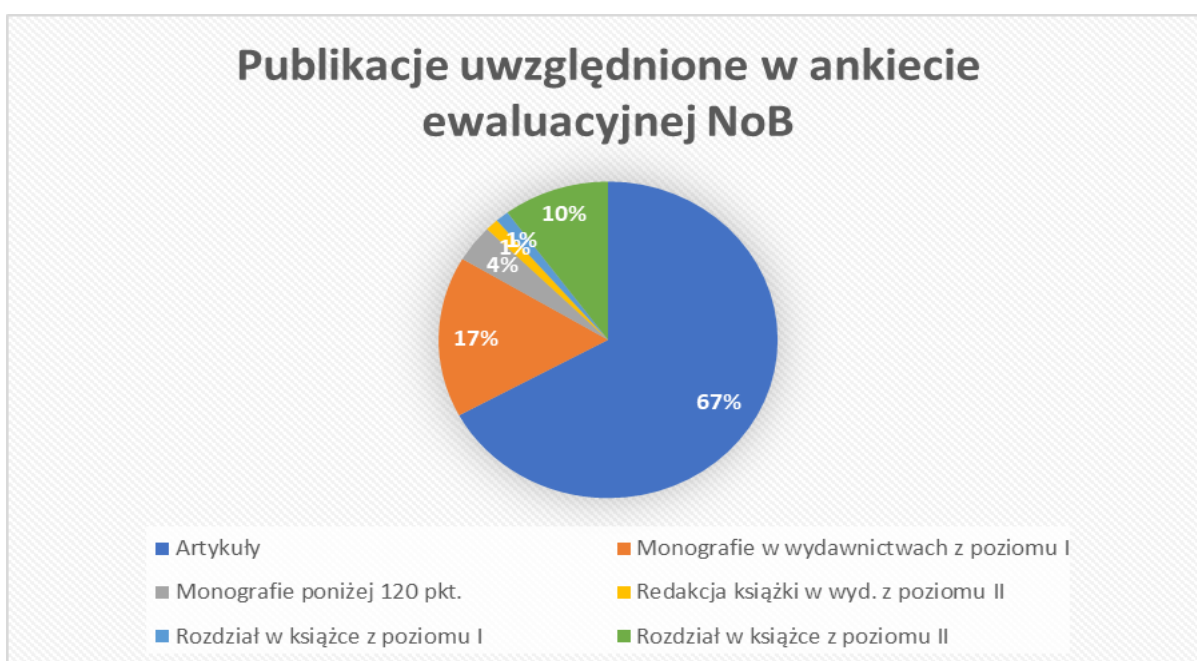
Liczba całkowita punktów dyscypliny (po korekcie wyniku wskazanego przez mechanizm optymalizujący system SEDN): **5751,0565**

Struktura publikacyjna z uwagi na rodzaj publikacji

- Liczba całkowita wszystkich publikacji uwzględnionych przez mechanizm optymalizacyjny systemu SEDN (po odjęciu 3 publikacji ostatecznie odrzuconych przez system z powodów formalnych) : **79**
- Liczba opublikowanych artykułów: **53**, w tym: a) liczba artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie krajowych: **39** b) liczba artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie zagranicznych: **14**.

- Liczba rozdziałów w książce: **9**, w tym: a) liczba rozdziałów z poziomu 2 za 75 pkt.: **8**, b) liczba rozdziałów w książce punktowanej poniżej 75 pkt.: **1**
- Liczba monografii: **16**, w tym: a) liczba monografii za 120 pkt.: **13**, b) liczba monografii za mniej niż 120 pkt. (udziały cząstkowe w monografiach wieloautorskich): **3**
- Liczba redakcji książki za 150 pkt.: **1**

Artykuły naukowe stanowią zdecydowaną większość publikacji w ewaluacji za lata 2017-2021, stanowiąc ponad 67% całokształtu publikacji. Większość z nich - 39 (73,6 %) była opublikowana w polskim czasopiśmie naukowych, natomiast artykułów napisanych w języku polskim było 30 (ponad 56% wszystkich artykułów przyjętych w procesie ewaluacji). Część bowiem czasopism krajowych coraz chętniej publikuje w języku angielskim, zwiększając swoją atrakcyjność wśród badaczy zagranicznych oraz obecność polskich badaczy w ujęciu regionalnym i globalnym.

Oprac. A. Gasztold na podstawie danych SEDN

Struktura publikacyjna z uwzględnieniem przedziałów punktowych

Jak wskazuje poniższy wykres, najliczniejszą grupę publikacji stanowiły publikacje o wartości do 20 pkt (23). Trzeba jednak pamiętać, iż w tym przedziale lokowała się znakomita większość artykułów naukowych opublikowanych w latach 2017-2018 (gdy obowiązywała inna, niższa punktacja za poszczególne czasopisma niż dla lat 2019-2021), a których określony limit musiał być uwzględniony w zestawieniu ewaluacyjnym z powodu wymogów formalnych. Dodatkowo w najniższym przedziale wartości znajdują się także niektóre udziały cząstkowe w publikacjach wieloautorskich (np. artykułach o wartości pon. 100 pkt, monografiach i redakcjach czy rozdziałach w pracach zbiorowych), uwzględnione przez mechanizm optymalizujący wynik ewaluacji z w uwagi na możliwość dokładniejszego “dopełnienia” części przysługujących dyscyplinie slotów. Faktycznie więc wśród pozycji uwzględnionych w ewaluacji dyscypliny NoB na UW nie znalazły się artykuły z czasopism naukowych o wartości punktowej 20 i 40 punktów oraz żaden rozdział z

pracy zbiorowej w pozycji wydanej w wydawnictwie poziomu I uwzględniany całościowo, jako jeden slot publikacyjny (o wartości 20 pkt). Poza tym stosunkowo licznie reprezentowane były publikacji o wartości punktowej w przedziale 60-80 (głównie rozdziały w pracach zbiorowych w pozycjach wydanych w wydawnictwach zagranicznych poziomu II - 75 pkt) 80-100 (głównie artykuły naukowe o wartości 100 pkt) i 100-120 (przeważnie monografie wydane w wydawnictwach poziomu I). Istotne jednak, że w wyniku dyscypliny nie znalazły się pozycje o wartości przekraczającej 150 pkt (artykuły za 200 pkt lub monografie z poziomu II - 300 pkt).

Oprac: Ł. Zamecki na podstawie danych SEDN

Interesujący jest rozkład wartości punktowej artykułów naukowych, jako stanowiących najliczniejszą kategorię publikacji w ramach dyscypliny

Artykuły zakwalifikowane w ewaluacji – wartości punktowe:

140 pkt – w czasopiśmie zagranicznym – 3

100 pkt – 15, w tym w czasopiśmie zagranicznym - 11, w czasopiśmie krajowym – 4

70 pkt – 6 w czasopiśmie krajowym.

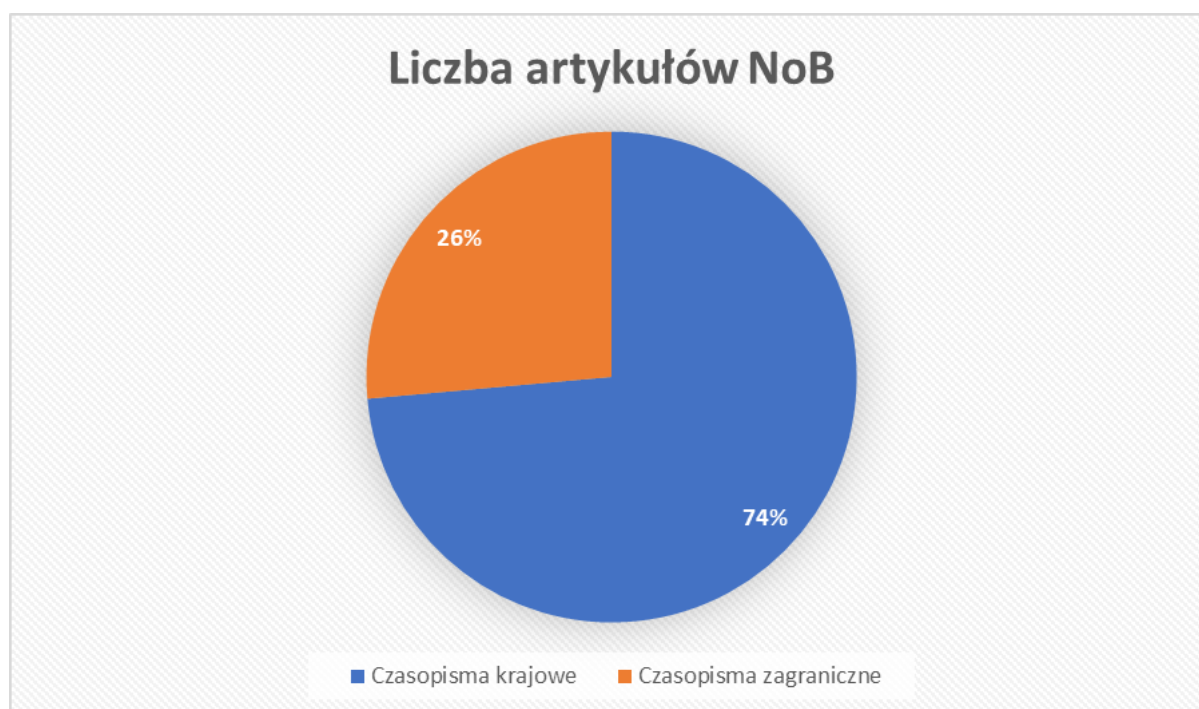
Poniżej: 70 pkt: 29, w tym artykuły z lat 2017-2018 – 24 w czasopismach krajowych.

Oprac. na podst danych SEDN

Stopień umiędzynarodowienia badań w świetle danych ewaluacyjnych

Procent publikacji anglojęzycznych w całym zestawieniu wyniósł niewiele powyżej 49 %. Z tym, że część z nich opublikowana była w języku angielskim ale w polskich czasopismach naukowych (*Przegląd Europejski*, *Studia Iuridica Lublinensia*, *Archiwum Kryminologii*, *Studia Wschodnioeuropejskie*, *Securitologia*) lub przez polskich wydawców (MSZ/PISM).

Oprac: A. Gasztold na podst. danych SEDN

W wypadku wszystkich publikacji uwzględnionych w ewaluacji udział prac wydanych za granicą wyniósł 34,2% (27 na 79 pozycji) a dla artykułów naukowych udział publikacji zagranicznych wyniósł 26%). Trzeba jednak przyznać, iż wśród artykułów opublikowanych za granicą istotną część stanowiły prace zamieszczone w czasopiśmie uznawanych za drapieżne lub stosujących praktyki wydawnicze budzące poważne wątpliwości w tym względzie.

Monografie publikowane w zagranicznych oficynach wydano w wydawnictwie Springer (1), Peter Lang (2), Vilnius Institute for Policy Analysis (1). Oprócz tego w języku angielskim opublikowano u polskiego wydawcy (MSZ/PISM) jedną pozycję zwartą. Dodatkowo w wydawnictwie poziomu II (Routledge) wydano jedną publikację zbiorową, a także 8 rozdziałów (7 w Routledge i 1 w Oxford Univ. Press)

Stopień umiędzynarodowienia i widoczność międzynarodowa dyscypliny w świetle danych bazy SCOPUS

Z uwagi na fakt, iż narzędzia analityczne i metodologia kategoryzacji dziedzin i dyscyplin nauki nie wyróżniają dyscypliny nauki o bezpieczeństwie (security studies) jako odrębnej, nie było możliwe na potrzeby raportu wykorzystanie efektywnej platformy SciVal (odrębną kwestią jest wskazywany już w raporcie fakt, iż w ramach SCOPUS przypisanie do danej dyscypliny naukowej określonej publikacji wynika z jej przedmiotu, treści i sposobu jej ujęcia i często nie odpowiada deklaracjom co do uprawianych dyscyplin naukowych składanych przez polskich badaczy na potrzeby procesu ewaluacyjnego). Swoistym substytutem wykorzystanym w tej sytuacji w raporcie są dane na temat liczby pracowników UW uprawiających nauki o bezpieczeństwie (wyłącznie lub wraz z drugą dyscypliną), których publikacje zostały uwzględnione w bazach Scopus, a także wskazujące na liczbę cytowań tych prac zarejestrowanych w bazach Scopus, ogółem oraz w okresie ewaluacyjnym (2017-2021). Zarówno liczba publikacji, jak i - przede wszystkim - liczba ich cytowań pozwala w jakiejś mierze ukazać widoczność międzynarodową prac badaczy z zakresu nauki o bezpieczeństwie z UW. By możliwe było porównanie tych danych z analogicznymi informacjami na temat wybranych innych polskich jednostek naukowych, na których nauki o bezpieczeństwie uzyskały w procesie ewaluacji kategorię A+, zdecydowano się skorzystać z danych na temat liczby pracowników naukowych tych jednostek znajdujących się na platformie RADON (stan na maj 2023). Wyniki tych zestawień zawiera tabela poniżej.

Widoczność międzynarodowa w bazie SCOPUS nauk o bezpieczeństwie Uniwersytetu Warszawskiego na tle wybranych innych uczelni polskich z kategorią A+ w dyscyplinie NoB

Uczelnia	Liczba pracowników uwzględnionych w bazie Scopus/	Publikacje ogółem	Cytowania ogółem	Publikacje 2017-2021	Cytowania 2017-2021

	Liczba pracowników				
Uniwersytet Warszawski	32/45 (71%)	129	284	60	112
Uniwersytet Jagielloński	16/25 (64%)	120	320*	24	124*
Akademia Sztuki Wojennej	26/89 (29%)	90	194	56	102
Szkoła Główna Służby Pożarniczej	28/41 (68%)	168	591**	77	281**

* Uniwersytet Jagielloński – 244 na 320 cytowań ogółem i 107 na 120 w okresie 2017-2021 to cytowania jednej osoby, z wykształceniem chemicznym i publikującej w czasopismach nauk chemicznych

**SGSP – 281 na 591 cytowań ogółem oraz 167 na 281 w okresie 2017-2021 to cytowania jednej osoby, z wykształceniem w naukach ścisłych i publikującej w czasopismach z tego zakresu

Oprac. P. Śledź i M. Madej na bazie danych SCOPUS

W porównaniu z innymi polskimi uczelniami z kategorią A+ w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, Uniwersytet Warszawski cechuje nieco wyższy odsetek – 71% pracowników uprawiających tę dyscyplinę, których prace zostały odnotowane w bazie SCOPUS. Szczególnie korzystnie nauki o bezpieczeństwie UW prezentują się w tym kontekście w relacji do nauk o bezpieczeństwie uprawianych na Akademii Sztuki Wojennej. Jeśli jednak chodzi o liczbę cytowań prac badaczy z Uniwersytetu Warszawskiego, więcej mówiącej o ich zauważalności za granicą, to relatywnie lepiej prezentują się w tym względzie inne porównywane polskie uczelnie (z wyjątkiem ASzWoj), aczkolwiek w ich wypadku o ogólnym wyniku w znacznie większym stopniu, niż w wypadku nauk o bezpieczeństwie UW, decydują jednostkowe przypadki badaczy publikujących prace powiązane z innymi dyscyplinami z zakresu nauk ścisłych, o istotnie odmiennej specyfice praktyk publikacyjnych (częste prace zespołowe) oraz częstotliwości cytowań. Generalnie jednak w świetle powyższych danych należy uznać, iż faktyczna międzynarodowa zauważalność i obecność prac badaczy z zakresu nauk o bezpieczeństwie z UW, jak i innych polskich uczelni, jest ograniczona.

3. Osiągnięcia finansowe (kryterium II)

Informacje ogólne o skali finansowania działań naukowych ze źródeł zewnętrznych i skuteczności pozyskiwania środków

W ramach ewaluacji 2017-2021 na wyniki finansowe ewaluowanych jednostek składały się trzy kategorie źródeł: przychody z usług badawczych, projekty naukowe oraz przychody z komercjalizacji wyników badań.

W wypadku nauk o bezpieczeństwie łączna wartość punktów uzyskanych w ramach kryterium II wyniosła 829,515, z czego najwięcej pozyskano w postaci grantów badawczych (ok. 75%), a także dzięki komercjalizacji wyników badań.

Projekty naukowe:

Liczba projektów naukowych wyniosła 9, z czego 7 zostało zakwalifikowanych do ewaluacji. Źródła finansowania wszystkich projektów naukowych: NCN - 4, Komisja Europejska - 2 projekty; Carlsberg Foundation - 1 projekt. Dwa odrzucone ostatecznie w ocenie projekty były finansowane ze środków NCBiR

W przypadku projektów zakwalifikowanych do ewaluacji, ich charakterystyka przedstawia się następująco: projektów zagranicznych/międzynarodowych było 3, z czego 2 z Horyzont 2020, a 1 z Carlsberg Foundation. Projektów krajowych było 4.

Projekty zagraniczne/międzynarodowe stanowiły **42,86%** projektów zakwalifikowanych do ewaluacji. Niemniej projekty te przyniosły aż **90,09%** punktów. W obu projektach Horyzont 2020 liderem była instytucja krajowa nieakademicka. Liczba uczestników wyniosła odpowiednio 9 (w tym 6 zagranicznych) oraz 8 (5 zagranicznych). W obu projektach UW pełnił rolę uczestnika. W projekcie Carlsberg Foundation liderem była instytucja zagraniczna akademicka, liczba uczestników wyniosła 5, z czego 3 to podmioty zagraniczne, a 2 krajowe. W projekcie UW pełnił rolę uczestnika.

Projekty krajowe stanowiły **57,14%** projektów zakwalifikowanych do ewaluacji. Projekty te przyniosły jednak zaledwie, z uwagi na swą istotnie mniejszą od projektów zagranicznych wartość finansową, nade wszystko zaś mniej korzystne mnożniki stosowane przy ich ewaluacji, **9,91%** punktów. Wśród projektów NCN: projektów OPUS było 3, a projektów MINIATURA 1.

Liczba kierowników projektów naukowych wyniosła **6** (w tym 3 kobiety), z czego 1 osoba (mężczyzna) kierowała 2 projektami. Liczba ta stanowi 10,71% osób uczestniczących w ewaluacji dyscypliny NoB.

Umiejdzynarodowienie aktywności badawczej w świetle danych ewaluacyjnych

Liczba projektów naukowych finansowanych ze źródeł zagranicznych wyniosła 3. Ich udział w ogólnej liczbie uzyskanych grantów wyniósł 42,86%. Źródłami finansowania były: Komisja Europejska (2 projekty) oraz Carlsberg Foundation (1 projekt).

Projektów realizowanych we współpracy międzynarodowej było 3, z czego 2 z Horyzont 2020, a 1 z Carlsberg Foundation. We wszystkich tych projektach UW pełnił rolę uczestnika, nie podejmując się funkcji lidera. Wszystkie też były finansowane ze źródeł zagranicznych (ze źródeł polskich

finansowano wyłącznie projekty, w których UW była jedyną jednostką wykonującą, o czym częściowo decyduje specyfika konkursów OPUS i MINIATURA NCN).

4. Wpływ na środowisko zewnętrzne (kryterium III)

a) Liczba zgłoszonych opisów wpływu:

wymagane: 2,

zgłoszone: 2,

pozytywnie ocenione przez ekspertów: 2

Wyniki punktowe zgłoszonych opisów: łącznie 165 (opis 1 - 75; opis 2 - 90)

Należy pamiętać, że kryterium III oceny, odnoszące się kwestii wpływu na rzeczywistość społeczną i gospodarczą prowadzonych przez jednostkę badań naukowych było najbardziej ocennym, opierając się na osądzie eksperckim dokonywanym na podstawie nieszczególnie czytelnie sformułowanych wskazówek i zaleceń MEiN oraz Komisji Ewaluacji Nauki. W rezultacie trudno wypracować na bazie doświadczeń ostatniej ewaluacji jednoznaczne wnioski, gdyż zarówno analiza wyników UW w tym kryterium, jak i ocen wpływów zgłoszonych przez inne instytucje w dyscyplinie NoB (podobnie jak w innych dyscyplinach) wskazuje w zasadzie na brak czytelnych i porównywalnych kryteriów oceny czy wskaźników oceny branych pod uwagę przez ekspertów i ich mniej lub bardziej zdroworozsądkową uznaniowość w tym względzie. Wyniki w skali kraju, w tym różnorodność ocen poszczególnych opisów wpływu i argumentów wykorzystywanych w uzasadnieniach tychże ocen eksperckich wskazuje nawet, iż kryteria oceny interpretowano nierzadko w sposób nie w pełni zgodny z samą logiką kryterium III i sposobem jego ujęcia w odpowiednich ustawach i rozporządzeniach ewaluacyjnych – przykładowo, choć wedle rozwiązań ustawowych i regulacji MEiN celem kryterium była ocena oddziaływania określonych badań prowadzonych na uczelni na życie społeczne i gospodarcze w okresie ewaluacyjnym (tzn. 2017-2021), to wysoko oceniano np. wpływ badań, których wyniki zostały po raz pierwszy opublikowane w końcowych latach okresu ewaluacyjnego (np. w 2020 lub 2021 r., co by oznaczało, że wpływ oceniany przez ekspertów – nierzadko na istotny i o dużym zasięgu geograficznym – musiałby się dokonać w ciągu roku lub dwóch od publikacji danych i dodatkowo dać się udowodnić; w części przypadków fakt samej publikacji badań naukowych uznawano już za dowód oddziaływania społecznego itd.). Mimo tych zastrzeżeń należy uznać, iż opisy wpływu przedstawione do ewaluacji w kryterium III zostały ocenione stosunkowo wysoko, w obu przypadkach uznano ich najwyższy możliwy zasięg geograficzny oraz istotne, choć nie przełomowe znaczenie, wykorzystane dowody wpływu nie zostały natomiast przez ekspertów podważone i uznano ich wartość dowodową. Zważywszy zarazem, iż kwestia zasięgu geograficznego jako kryterium oceny była stosunkowo łatwiej udowodnialna, aniżeli mniej sprecyzowana w zaleceniach dla ekspertów (i trudniejsza do nawet nie skwantyfikowania, ale wręcz sprecyzowania, „waga/istotność” wpływu), decyzja o wyborze opisów pozwalających ukazać przede wszystkim międzynarodowy zasięg wpływu prowadzonych badań była właściwa. Wskazuje to, iż także w kolejnych procesach ewaluacyjnych, jeśli będą one przebiegały wedle tych samych lub zbliżonych kryteriów (aczkolwiek można oczekiwać, iż zasady oceny przez ekspertów zostaną w przyszłości doprecyzowane, by zwiększyć

przejrzystość i porównywalność dokonywanych przez nich ocen), szczególny nacisk należy położyć na udowodnienie oddziaływania o zasięgu międzynarodowym, jako gwarantującym stosunkowo wysoką liczbę punktów, a relatywnie łatwym do udowodnienia.

D. Wstępne wnioski, rekomendacje i zagadnienia do dyskusji

1. Model ewaluacji za lata 2017-2021, z uwagi na reformy w systemie szkolnictwa wyższego i zmiany zachodzące w nim w trakcie okresu ewaluacyjnego, miał charakter jednostkowy i jest prawdopodobne, że nie zostanie zachowany w pełni w obecnym kształcie. Ewentualne więc ustalenia i wnioski płynące z analizy wyniku ewaluacyjnego dyscyplin należy przyjmować z uwzględnieniem tego zastrzeżenia. Niemniej warto zaznaczyć, że istotnie sprzyjał on jednostkom o dyscyplinie z niższą liczbą N, umożliwiając im szybszą adaptację do zasad ewaluacyjnych, zwłaszcza w momentach ich zmiany. Przy niższej liczbie N większe znaczenie miały – z oczywistych względów – szczególnie wysokie osiągnięcia jednostkowe, zarówno publikacyjne (np. monografia poziomu II), jak i projektowe (szczególnie wartościowy finansowo projekt, zwłaszcza finansowany ze źródeł zagranicznych). W jakiejś mierze ukazuje to porównanie wyników między dyscyplinami nauki o polityce i administracji („duża”) i nauki o bezpieczeństwie („mała” dyscyplina naukowa) – niezależnie od tego, że ostateczny wynik ewaluacyjny (przyznana kategoria) zależał w dużej mierze od wartości referencyjnych wyznaczanych na bazie wyników wszystkich jednostek w danej dyscyplinie (innymi słowy, używając sportowej metafory, ważne było, w jakiejś się gra lidze i jaka jest w niej konkurencja), to wydaje się, że w sytuacji, gdy przy stosunkowo podobnej całościowej strukturze publikacyjnej (z ilościową przewagą publikacji typu rozdziały w pracach zbiorowych i artykuły lub monografie w wydawnictwach i czasopismach krajowych) wyniki w sensie uzyskanych kategorii różnią się istotnie. Z oczywistych względów – choćby z uwagi też na potrzeby wynikające z prowadzonej dydaktyki – nie jest możliwe daleko posunięte redukcje liczby N, by skorzystać ze swoistej premii oferowanej przez obowiązujący model ewaluacyjny mniejszym jednostkom, niemniej zasadne byłoby stałe monitorowanie jej wysokości i unikanie nieuzasadnianego jej zwiększania (także przez krótkoterminowe angaże osób w formule wymagającej ich zaliczenia do N).

2. W wymiarze publikacyjnym model ewaluacji za lata 2017-2021, zwłaszcza po dokonanych w nim zmianach już w trakcie trwania okresu ewaluacyjnego (i to przede wszystkim w jego końcowej fazie – modyfikacje punktacji na listach ministerialnych czasopism, podniesienie punktacji niektórych kategorii publikacji, w tym monografii i redakcji prac zbiorowych wydawanych w wydawnictwach krajowych) powodował, iż możliwe były zasadniczo dwa sposoby maksymalizacji wyniku ewaluacyjnego – przez umiędzynarodawianie działalności badawczej i publikacyjnej (tzn. obecność na „rynku międzynarodowym”, w wydawnictwach zagranicznych), ale też przez koncentrację na publikowaniu w wyselekcjonowanych, wysokopunktowanych periodykach krajowych. Większość jednostek w kraju przyjęła - mniej lub bardziej świadomie – strategię łączącą te dwa elementy, niemniej w zróżnicowanych różnych (czasem znacznie) proporcjach. Wydaje się, że przy zachowaniu obecnego modelu ewaluacyjnego tego rodzaju „strategia mieszana” będzie nadal sprzyjać optymalizacji wyniku ewaluacyjnego. Zarazem jednak przyznać należy, iż w dłuższym terminie i w perspektywie wychodzącej poza ścisłe ramy celu, jakim jest maksymalizowanie wyniku ewaluacyjnego w postaci uzyskanej formalnej kategorii naukowej, a uwzględniającej przede wszystkim możliwość rozwoju badań naukowych na wysokim poziomie, wskazane byłoby podejmowania starań, by proporcje między umiędzynarodawianiem aktywności

publikacyjnej a jej koncentracją na wysokopunktowanych czasopismach krajowych kształtowały się możliwie korzystnie dla tej pierwszej. Innymi słowy, mając na względzie rozwój nauki o polityce i administracji oraz nauki o bezpieczeństwie w dłuższym terminie, wskazana jest większa ich konfrontacja z globalnym obiegiem naukowym, poprzez zwiększanie obecności na forach zagranicznych (publikowanie), a w konsekwencji także widoczności i zauważalności (cytowania w publikacjach zagranicznych i krajowych). Będzie to służyć innowacyjności prowadzonych badań, podnoszeniu ich poziomu metodologicznego, ale też zwiększaniu różnorodności prowadzonych badań. Dodatkowo powinno też korzystnie wpływać na wyniki uzyskiwane w innych wymiarach procesu ewaluacyjnego, a zwłaszcza w kontekście pozyskiwania finansowania zewnętrznego – rosnąca obecność i widoczność międzynarodowa (zarówno w formie publikacji zagranicznych, jak i w postaci ich cytowań) będzie wpływać na skuteczność pozyskiwania grantów (zwłaszcza w świetle obecnych zasad ich przyznawania np. przez NCN, w których ważną rolę zajmuje ocena indywidualnych wyników naukowych potencjalnego kierownika projektu badawczego, w tym zwłaszcza jego zagranicznych publikacji). Wzrost międzynarodowej rozpoznawalności polskich badaczy może przyczyniać się też do ich większej atrakcyjności dla zagranicznych partnerów we wnioskach grantowych oraz zagranicznych instytucji finansujących.

3. W nawiązaniu do punktu poprzedniego, należy przyznać, iż aktualnie obecność reprezentantów dyscyplin NoPiA i NoB z UW w nauce międzynarodowej – mierzona liczbą publikacji w czasopismach i wydawnictwach zagranicznych, zwłaszcza o uznanej renomie i międzynarodowej rozpoznawalności, oraz udziałem w międzynarodowych projektach i zespołach badawczych – pozostaje, mimo zauważalnej tendencji zwyżkowej, ograniczona. Odrębną kwestią pozostaje faktyczna zauważalność prac reprezentantów obu dyscyplin, mierzona np. liczbą cytowań publikacji, która pozostaje, co prawda, trudna do określenia nie tylko na podstawie danych przedstawionych do ewaluacji, ale nawet – jak pokazuje trudność z zastosowaniem w skali całych dyscyplin narzędzi analitycznych typu SciVal – z wykorzystaniem międzynarodowych baz danych na temat aktywności naukowej. Niemniej nawet przy tych trudnościach raczej nie budzi większych kontrowersji stwierdzenie, że udział w debacie w skali międzynarodowej polskich badaczy z zakresu nauk o polityce i administracji oraz nauk o bezpieczeństwie, nie jest regularny, czasem ma charakter incydentalny i jest ograniczony wciąż do stosunkowo niedużej – choć rosnącej – liczby autorów oraz jedynie niektórych zagadnień.

4. W kontekście zarówno maksymalizacji przyszłych wyników ewaluacyjnych, jak i umiędzynarodawiania aktywności badawczej i publikacyjnej w sposób zgodny z dobrymi praktykami naukowych istotnym wyzwaniem jest to, że dotychczasowy – i jak na razie wciąż obowiązujący model ewaluacyjny – nie jest zaprojektowany w sposób zmierzający do eliminacji publikowania w tzw. wydawnictwach drapieżnych bądź nie działających w pełni zgodnie ze standardami naukowymi, a przynajmniej nie czyni tego w sposób zdecydowany. W rezultacie wysoką wartość w kontekście wyniku ewaluacyjnego dyscyplin wciąż mogą przynosić publikacje w tego rodzaju wydawnictwach. W konsekwencji decyzja o unikaniu takich działań ma raczej charakter moralno-etyczny (podyktowany także dbałością o jakość dyscypliny naukowej), sam system ewaluacji tego rodzaju zachowań nie tylko nie premiuje, ale może wręcz do niego zniechęcać. Zarazem debata zarówno międzynarodowa, jak i krajowa w sprawie ograniczenia czy wręcz eliminacji problemu publikatorów drapieżnych wyraźnie – i zasadnie – narasta. W tej sytuacji wskazanym byłoby wypracowanie zarówno na poziomie wydziałów, jak i ogólnouniwersyteckim pewnych mechanizmów działania (np. rekomendacji wydawniczych wskazujących preferowanie do publikacji czasopisma lub czasopisma, których należy unikać, ale też np. odpowiednio skonstruowanych reguł nagradzania pracowników i finansowania badań, zniechęcających do

publikowania w czasopismach drapieżnych, zwłaszcza gdy taki ich status nie budzi większych kontrowersji) premiujących zachowania zgodne z dobrymi praktykami naukowymi. Przede wszystkim jednak wskazane wydaje się podjęcie odpowiednich kroków w tym względzie na szczeblu krajowym. Uniwersytet Warszawski mógłby np. wesprzeć dyskurs poprzez impuls stworzenia bazy dobrych praktyk we współpracy z innymi ośrodkami naukowymi oraz poprzez dyskusję na forum ogólnopolskich towarzystw naukowych Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych i Polskiego Towarzystwa Nauk o Bezpieczeństwie. Nade wszystko wymagałoby by to jednak rewizji ministerialnego systemu punktowania czasopism, bez czego ewentualne wprowadzanie rygorystycznych zasad w tym względzie na poziomie wydziału czy uczelni (niezależnie od niewątpliwiej celowości i słuszności takiego działania) zwiększać będzie ryzyko, iż w kolejnej ewaluacji trudniej będzie o wysoki wynik w sytuacji konkurencji z jednostkami o mniej stanowczym podejściu w tej kwestii. Innymi słowy, należy podjąć działania, by uniknąć dylematu: uzyskać dobry wynik ewaluacyjny czy zachować się zgodnie z etyką i dobrymi praktykami naukowymi, a to najskuteczniej można osiągnąć doprowadzając do zmian na poziomie krajowym. Odrębną kwestią pozostaje skala kosztów – i w istotnym stopniu marnotrawienia tą drogą środków publicznych – związanych z maksymalizowaniem wyniku ewaluacyjnego poprzez publikowanie w czasopismach drapieżnych, zwłaszcza w wypadku dyscyplin dużych, jak nauki o polityce i administracji na UW.

5. W ujęciu całościowym dotychczasowa struktura publikacyjna w obu dyscyplinach nie była optymalna, nie tylko zresztą w kontekście samej ewaluacji, ale też budowy pozycji międzynarodowej, podnoszenia jakości prowadzonych badań i rozwoju debaty naukowej, również w Polsce. Zbyt dużą część wyników pracy badawczej publikowano w formie rozdziałów w pracach zbiorowych (w obu dyscyplinach miały one największy udział w całości dorobku publikacyjnego), co w pewnej mierze dotyczy nawet opracowań publikowanych w wydawnictwach zagranicznych (niezależnie od wartości takiej publikacji polegającej na obecności na innych rynkach wydawniczych). W wypadku publikacji książkowych w wydawnictwach zagranicznych (monografie i prace zbiorowe) można natomiast zauważyć wyraźną koncentrację na kilku wydawnictwach (przede wszystkim Routledge z poziomu II i Peter Lang z poziomu I), co – niezależnie od wartości, jaką jest duży zasięg i dostępność publikacji wydawanych przez te marki wydawnicze – oznacza w pewnym sensie uzależnienie rozpoznawalności międzynarodowej (a w pewnej mierze też wyniku ewaluacyjnego) od dość wąskiej grupy wydawców.

6. Pewną formą umiędzynarodowienia aktywności publikacyjnej obu dyscyplin jest publikowanie prac w języku angielskim w publikatorach krajowych dostępnych w wolnym dostępie. W kontekście wyniku ewaluacyjnego taka praktyka nie jest niekorzystna, może też stopniowo zwiększać międzynarodową zauważalność (a w konsekwencji cytowalność) prac badawczych, niemniej, choćby z uwagi na wciąż niską rozpoznawalność i zauważalność większości polskich publikatorów (w tym wedle wskaźników typu *impact factor* itd.), tego rodzaju praktyka jako narzędzie umiędzynarodowienia aktywności naukowej jest rozwiązaniem o ograniczonej skuteczności, mniejszej, niż publikowanie w czasopismach zagranicznych (niekoniecznie nawet o najwyższej wartości punktowej wedle listy MEiN czy dużym zasięgu i uznaniu w świetle wskaźników bibliometrycznych). Nie powinna więc być uznawana za alternatywę wobec publikacji w wydawnictwach i czasopismach zagranicznych, a raczej jako tego użyteczne uzupełnienie. Nie jest jednak też wskazana, choćby z uwagi na wartość stymulowania debaty naukowej w kraju, rezygnacja z publikowania w czasopismach polskich artykułów w języku polskim.

7. W świetle wyników ostatniej ewaluacji zauważyć można, iż stosunkowo duży udział w publikacjach obecnych w obiegu międzynarodowym mają prace przygotowywane przez zespoły autorskie, niekoniecznie przy tym o charakterze międzynarodowym, ale także złożone z autorów z polskich instytucji, w tym osób uczestniczących wyłącznie w dyscyplinach NoPiA i NoB na UW. Wskazywałoby to na użyteczność modelu rozwoju aktywności naukowej poprzez nacisk na publikacje wieloautorskie jako zwiększającego szanse umiędzynarodowienia aktywności badawczej (a w konsekwencji prawdopodobnie także podniesienia wyniku ewaluacyjnego).

8. Dotychczasowa aktywność w zakresie pozyskiwania grantów w wypadku obu dyscyplin była relatywnie niska, dodatkowo ograniczona do, mimo wszystko, wąskiej grupy pracowników (o czym świadczy np. procentowy udział osób kierujących grantami w całości osób zaangażowanych w obu dyscyplinach). Dodatkowo zauważyć można dużą koncentrację na wąskiej grupie źródeł finansowania (np. Horyzont 2020 w wypadku środków międzynarodowych, nade wszystko zaś konkursy NCN, w tym konkurs OPUS, w kontekście grantów krajowych). Zważywszy, że istotna część projektów uwzględnionych w ostatniej ewaluacji będzie jeszcze realizowana w najbliższych latach, angażując osoby nimi kierujące lub je wykonujące, wskazuje to na potrzebę – przy założeniu utrzymania dotychczasowego modelu ewaluacyjnego – aktywizacji w tym względzie szerszej grupy badaczy, zarówno o uznanej pozycji zawodowej (np. konkursy Maestro w NCN – w ostatnim okresie ewaluacyjnym nie był realizowany żaden projekt w ramach tego konkursu), jak i młodszych pracowników (konkursy Preludium, Sonatina, Sonata NCN). Co prawda wpływ na tę sytuację będzie też zapewne miała w jakiejś mierze „demografia” krajowego środowiska naukowego, nie tylko na UW (m.in. zauważalny spadek udziału młodych pracowników naukowych - nawet, jeśli w niemałym stopniu jest on wyjaśnialny względami ekonomicznymi, co jednak w jakiejś mierze pozostaje poza kompetencjami władz uniwersyteckich, gdyż zależy od stanu nakładów finansowych na szkolnictwo wyższe, to wskazuje na konieczność podjęcia działań zachęcających do pracy naukowo-badawczej). Niemniej rozważna i właściwie zaplanowana aktywizacja w kontekście grantów (tzn. np. przy unikaniu prób uzyskiwania wysokowartościowych finansowo, ale wymagających odpowiednich kwalifikacji, wcześniejszego dorobku i przygotowania organizacyjnego grantów przez osoby o małym doświadczeniu w tym względzie), w tym polegająca na rozszerzaniu spektrum źródeł finansowania (np. inne źródła zagraniczne, w tym organizacje międzynarodowe, fundacje prywatne), będzie zapewne koniecznością (także w jakiejś mierze wynikającą z sytuacji ekonomicznej) w celu choćby utrzymania dotychczasowego poziomu w tym zakresie. Wydaje się przy tym, iż w tym wymiarze, by móc przygotowywać i mobilizować możliwie najszerszą grupę badaczy do aktywnego i skutecznego zabiegania o zewnętrzne źródła finansowania, wymagane będzie bardziej zindywidualizowane podejście w postaci np. pomocy w formułowaniu, a następnie wdrażaniu (i egzekwowaniu) indywidualnych planów kariery naukowej.

9. Dotychczasowy, wciąż obowiązujący model ewaluacyjny bardzo silnie preferuje projekty badawcze finansowane ze źródeł zagranicznych, w mniejszym stopniu wskazując na zainteresowanie polskich ustawodawców i regulatorów stymulacją budowy w drodze wspólnych projektów naukowych międzynarodowych zespołów badawczych (świadczą o tym korzystne mnożniki dla badań finansowanych ze źródeł zagranicznych, nawet jeśli nie prowadzą one do tworzenia zespołu międzynarodowego, a równoczesny brak „premi” za umiędzynarodowienie zespołu badawczego tworzonego w projekcie finansowanych ze środków polskich). A ponieważ aktywność w zakresie pozyskiwania grantów oceniana jest w kontekście ewaluacyjnym wyłącznie z perspektywy finansowej, pomija zaś całkowicie kwestię rezultatów projektu badawczego (ta może być uwzględniana w jakiejś mierze tylko pośrednio, przez ocenę publikacji naukowych będących wynikiem grantu, ale tylko jeśli ukażą się one w tym samym okresie ewaluacyjnym), to może to

wręcz zniechęcać do aplikowania w konkursach grantowych wymagających w sensie formalnym (procedura zgłoszeniowa, wymogi formalne wniosku) i merytorycznym, a równocześnie relatywnie mało „dochodowym” (np. istotna część konkursów NCN, służących z definicji badaniom o charakterze podstawowym).

10. W świetle wyników ewaluacyjnych w zakresie finansowym (II kryterium) w wypadku obu dyscyplin, ale zwłaszcza nauki o polityce i administracji, wyraźnie zauważalna jest koncentracja na pozyskiwaniu grantów badawczych. Tymczasem wydaje się, że w wypadku nauk społecznych udział dochodów ze świadczenia usług oraz komercjalizacji wyników badań mógłby być może nie kluczowy, ale z pewnością wyższy niż obecny. Co więcej, intensyfikacja działań w tym zakresie, zwłaszcza w kontekście komercjalizacji wyników, stwarzałyby szanse na wypracowanie realnego, istotnego i możliwego do jednoznacznego udowodnienia wpływu na środowisko zewnętrzne, co mogłoby znaleźć odbicie w wynikach w ramach obecnego III kryterium ewaluacji.

11. Doświadczenia płynące z ostatniej ewaluacji badań naukowych w kontekście oddziaływania na środowisko zewnętrzne (III kryterium), niezależnie od wyjątkowo niejednoznacznych wyników procesu ewaluacyjnego w tym względzie w skali kraju, zwłaszcza zaś niskiej przejrzystości i konsekwencji zasad oceniania, wskazują, iż szczególne znaczenie ma możliwość udowodnienia określonego zakresu i znaczenia wpływu na środowisko zewnętrzne. Tym samym wymaga to skrupulatności i systematyczności w gromadzeniu odpowiednich dowodów – wskazanym byłoby więc na możliwie wczesnym etapie okresu ewaluacyjnego wytypowanie określonej puli projektów i działań potencjalnie istotnie oddziałujących na środowisko zewnętrzne (nie stanowiącej jednak oczywiście listy zamkniętej, nie można bowiem wykluczyć, iż jakieś działania początkowo „niedoceniane” okażą się w tym kontekście znaczące), a następnie systematyczne ich dokumentowanie (co może wymagać zaangażowania nie tylko samych badaczy, ale też struktur administracyjnych i odpowiedzialnych za promocję na szczeblu wydziałowym i uniwersyteckim). Równocześnie obecny system faworyzuje niejako oddziaływanie o możliwie największym zasięgu geograficznym, zwłaszcza międzynarodowym. Powinno to być brane pod uwagę przy „typowaniu” projektów i działań o potencjalnie istotnym oddziaływaniu na środowisko zewnętrzne, a następnie ich monitorowaniu i dokumentacji.

12. Nie ulega jednak również wątpliwości, że istnieje ścisły związek pomiędzy możliwościami rozwoju aktywności naukowej (czy w formie publikacyjnej, czy w postaci pozyskiwania grantów) i jej umiędzynarodowienia, a stopniem zaangażowania danego pracownika w dydaktykę czy działalność organizacyjną. Szczególnie w odniesieniu do tej ostatniej, zważywszy na rosnące wymogi biurokratyczne, ale też rozbudowane (także w wyniku reform szkolnictwa wyższego) struktury rozmaitych ciał kolegialnych oraz procedury uniwersyteckie (w tym rekrutacyjne czy awansowe), powstaje kwestia określenia należytej relacji z obowiązkami i możliwościami w zakresie pracy badawczej. Wydaje się, że model oparty na próbie „podziału pracy” między pracowników *stricto* badawczych oraz pozostałych nie byłby w pełni uzasadniony, choć z pewnością należałoby rozważyć wykorzystywanie możliwości związanych z tworzeniem etatów badawczych dla odpowiednio wybranych pracowników, zapewniających im większą swobodę od działań dydaktycznych i organizacyjnych, ale zarazem wprowadzających bardziej restrykcyjne, niż dla pracowników naukowo-badawczych, wymogi co do wyników pracy naukowej. W skali całych dyscyplin zasadne wydaje się jednak, bo wprowadzić umożliwiający aktywizację naukową możliwie najszerszej grupy pracowników, bardziej zrównoważony rozkład obciążeń dydaktycznych, organizacyjnych i badawczych zarówno w wypadku poszczególnych pracowników, jak i między pracownikami w ramach dyscyplin.

13. W wypadku mniej licznych dyscyplin, jak nauki o bezpieczeństwie, szczególne znaczenie ma stabilność kadrowa. Duża rotacja wiąże się nierzadko z pozyskiwaniem badaczy z innych ośrodków naukowych, w tym policyjnych i wojskowych, w których kultura organizacyjna jest odmienna niż na UW. Nauki o bezpieczeństwie są dyscypliną funkcjonującą od 2011 roku, mającą unikatowy, interdyscyplinarny charakter i potencjał dydaktyczny oraz badawczy, z tym że nie zostały zniwelowane w jej ramach podziały istniejące wśród badaczy wywodzących się ze środowiska praktyków (głównie mundurowych) oraz ekspertów z uczelni cywilnych. Główną osią sporu jest podejście do problemu aplikacyjności badań. Brak mechanizmów akcentujących integrację tych pracowników w dyscyplinie może zaś negatywnie wpływać na ich zaangażowanie, tworzenie zespołów badawczych oraz aktywność publikacyjną na rzecz Uniwersytetu.

Zespół redakcyjny:

dr hab. Aleksandra Gasztold, prof. UW

dr hab. Aleksandra Zubrzycka-Czarnecka

dr hab. Michał Brzeziński

dr hab. Marek Madej, prof. UW

dr hab. Łukasz Zamęcki